

Say Nụ Cười (Túy Hoàn Nhan)

Contents

Say Nụ Cười (Túy Hoàn Nhan)	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	6
5. Chương 5	7
6. Chương 6	8
7. Chương 7	10
8. Chương 8	11
9. Chương 9	11
10. Chương 10	13
11. Chương 11	14
12. Chương 12	16
13. Chương 13	17
14. Chương 14	19
15. Chương 15	20
16. Chương 16-1	22
17. Chương 16-2	23
18. Chương 17	25
19. Chương 18	27
20. Chương 19	28
21. Chương 20	30
22. Chương 21	32
23. Chương 22	33
24. Chương 23	35
25. Chương 24	36
26. Chương 25: Phiên Ngoại: Lần Đầu Gặp Gỡ	38

Say Nụ Cười (Túy Hoàn Nhan)

Giới thiệu

Thể loại: cung đình, nhất thụ nhất công, niên hạ công x đại thúc thụ, nam nam sinh tử, sản nhũ, HEEditor: Liễu Tâm L

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/say-nu-cuoi-tuy-hoan-nhan>

1. Chương 1

Trời đã sáng choang, nhuộm kiệu màu phấn trắng đứng ở ngoài cửa hoàng cung. Một thiếu phụ ăn mặc như nữ tử vừa mới xuống kiệu, đứng sau cửa cung, là một tiểu thái giám liền vọt lên trước, lo lắng nói: “Nhan phu nhân người thật đã trở lại, Thái tử điện hạ đang rất tức giận”.

Nhan Như Khuynh nhú nhú mày, giống như do dự nên ngồi trên kiệu hay là đi bộ vào cung.

Tiểu thái giám thấy thế, vội nói: “Phu nhân lên kiệu đi, hiện nay cũng không cần nhiều quy củ như vậy, Thái tử điện hạ sinh khí (nóng giận) đã lâu”.

Nhan Như Khuynh đành phải ngồi kiệu trở lại, tiểu thái giám kia chạy ở phía trước dẫn đường.

Tới trước Khánh Nguyên cung, Nhan Như Khuynh mới vừa hạ kiệu chợt nghe bên trong truyền đến tiếng đồ sứ bị đập phá, bất chấp lễ nghi, y dẫn theo đám người bước nhanh tới gian phòng kia lớn tiếng nói.

“Thành Nhi!”

Nhan Như Khuynh mới dừng lại cước bộ, một tiểu hài tử liền từ trong phòng chạy ra, nhào vào lòng ngực y: “Nhũ mẫu, nhũ mẫu, ...ô...” (Trong Qt ghi là bà vú, nhưng mà mình thấy nó kỳ kỳ nên sửa lại là nhũ mẫu cho hợp với văn phong cổ trang)

Nhan Như Khuynh xoay người ôm lấy tiểu hài tử kia, nhẹ nhàng vỗ về hấn, miệng cũng nhẹ nhàng nói lời dỗ dành, lại nhìn vào trong phòng, thật là một mảnh hỗn độn, thật không hiểu nên khen hấn là thân thủ rất cao hay là nên trách cứ hấn tùy hứng làm bậy.

“Thành Nhi vừa tỉnh đã không thấy tắm hơi nhũ mẫu...ô...”

Đối mặt với Sở Thành đang “lên án”, Nhan Như Khuynh chỉ đành cười khổ ôm hấn đến đình nghỉ mát trong hoa viên ngồi xuống, không có biện pháp, trong phòng hấn là loạn đến vô cùng thâm hiểm.

“Nhũ mẫu chỉ là đi ra ngoài chốc lát, thăm cha mẹ nhũ mẫu. Thành Nhi ngoan, lại khóc sẽ biến thành con mèo nhỏ.”

Sở Thành dù sao cũng chỉ là một đứa nhỏ sáu tuổi, khóc cũng đã khóc, nháo cũng đã nháo, dựa vào nhũ mẫu lộ ra nụ cười.

Thấy Sở Thành ngừng khóc, Nhan Như Khuynh tiếp nhận khăn thơm của thị nữ bên cạnh, lau nước mắt nước mũi cho Sở Thành. Lại thấy Sở Thành chảy nước miếng nhìn y, liền cười cưng chiều mà cởi vạt áo ra.

Một bộ quần áo đậm màu bị cởi bỏ, liền lộ ra một cặp vú trắng ngần mọng nước ở trước mắt, Sở Thành khấn cấp đem một cái ngậm vào trong miệng, phát ra âm thanh hút lấy. Mà người bị hấn ôm trong tay, Nhan Như Khuynh theo thói quen cũng không để ý.

Nhan Như Khuynh nhẹ nhàng vỗ về Sở Thành, khoe miệng lộ ra nụ cười ôn nhu.

Nhan Như Khuynh kỳ thật là thân nam nhi, đúng vậy, y vốn là nam nhi. Hai mươi năm trước, khi Nhan Như Khuynh sinh ra, có một đạo sĩ tiên đoán rằng trước khi y trưởng thành sẽ có một kiếp nạn lớn. Nếu ở bên ngoài đồn rằng là Nhan phu nhân sinh hạ nữ nhân, nuôi lớn y như một nữ nhân, thì còn có một tia hy vọng chống lại kiếp nạn. Nhan lão gia mới đầu không tin, sau biết được đạo sĩ kia là người thần cơ diệu toán, liền rất tin mà không nghi ngờ, toàn bộ làm theo lời đạo sĩ kia an bài vận mệnh Nhan Như Khuynh. Trừ Nhan phụ Nhan mẫu ra, trên đời này không một người nào biết được tiểu chủ nhân của Nhan gia kỳ thật là một công tử.

Về phần sau gặp Sở Thành, làm nhũ mẫu cho hấn, Nhan Như Khuynh nghĩ có lẽ đây chính là kiếp nạn của y.

Năm ấy, Nhan Như Khuynh mới mười bảy, một ngày vào cung làm bạn với biểu tỷ Oánh Phi vừa mới sinh con, gặp thái tử Sở Thành mới ba tuổi. Chỉ vì Sở Thành bốc đồng thốt ra một câu, y bắt buộc phải uống hết bát thuốc đó, lấy thân nam nhi sản nhũ, nuôi nấng chiếu cố vị vua tương lai của một nước.

“Thái tử điện hạ, ngài nên đi đến Thái học phủ”. Tiểu thái giám Tiểu Đông Tử vừa rồi ở cửa cung chờ đón y đột nhiên lên tiếng, đánh gãy suy nghĩ của Nhan Như Khuynh.

Nhan Như Khuynh sờ sờ gương mặt mềm mại của hắn, “Thành nhi, đi học đi”.

Sớm đổi đến hút sữa ở bên kia bộ ngực, Sở Thành phát ra âm thanh mơ hồ không rõ, vừa liếm bộ ngực vài cái mới lưu luyến buông ra. Vươn đầu lưỡi hồng hồng liếm liếm đầu nhũ đã muốn sưng đỏ.

Nhan Như Khuynh đem Sở Thành thả xuống dưới, cũng không để ý vạt áo mở rộng, cứ như vậy mà sữa sang lại dung nhan Sở Thành.

“Nhũ mẫu” Sở Thành đột nhiên mở miệng, “Nhũ mẫu vẫn ở lại bên người Thành nhi phải không?”

Nhan Như Khuynh ôn nhu cười cười “Nhũ mẫu đương nhiên ở lại bên cạnh Thành nhi, nhũ mẫu còn muốn xem Thành nhi lớn lên, nhìn thấy Thành nhi làm một hảo hoàng đế nữa”.

Được sự cam đoan của Nhan Như Khuynh, Sở Thành nở nụ cười thật tươi, sau đó dưới ánh mắt thúc giục của Nhan Như Khuynh mà cẩn thận bước đi học.

Nhũ mẫu, nhũ mẫu, vì người, ta nhất định trở thành một hảo hoàng đế.

Notes: Những chữ viết bằng chữ nghiêng màu xám là những ghi chú của editor. Chữ màu đỏ là của chị tác giả đó.

P/s: ta dùng từ “y” là chỉ Nhan Như Khuynh, “hắn” là chỉ Sở Thành, nhưng đôi khi cũng dùng “hắn” để chỉ những người khác.

2. Chương 2

Nhan Như Khuynh nằm ở trên tháp quý phi, một tay đỡ đầu, một tay cầm quạt gấm Tô Châu mà cười, nhìn Sở Thành đang ngủ an ổn mà quạt mát cho hắn. Lơ đãng nhìn bộ ngực đầy đặn của chính mình, Nhan Như Khuynh lộ ra một nụ cười khổ, nếu năm ấy bản thân không vào cung, chỉ sợ rằng hiện tại bản thân đã khôi phục thân phận nam nhi mà cưới vợ sinh con rồi.

Chính là... Than nhẹ một tiếng, buông quạt xuống, dùng ngón tay trắng như bạch ngọc xoa khuôn mặt của Sở Thành, nhẹ nhàng lướt qua đôi mày đầy anh khí của thiếu niên tuổi mười bảy.

Vì người này, bản thân coi như là cam tâm tình nguyện.

Nhan Như Khuynh đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình, không phát hiện Sở Thành đột nhiên mở mắt, đến khi hung nhũ bị khoang miệng ướt át hàm nhập vào mới hồi phục lại tinh thần. Nhan Như Khuynh từ sau năm năm uống thuốc thì sẽ không cần ngày ngày uống nữa, bản thân đã muốn cải tạo, mỗi ngày đều có thể tự sinh ra sữa.

Sở Thành cũng không phải thật thích uống sữa, chỉ là thích liếm lộng đầu nhũ của Nhan Như Khuynh đến khi tràn ra sữa mới nuốt xuống. Nhan Như Khuynh cắn môi, nhấn xuống *** bị hắn gây kích thích, đưa tay khẽ vuốt ve Sở Thành.

Sở Thành hàm lộng chán, liền đem Nhan Như Khuynh kéo lại vạt áo hảo, điều chỉnh tư thế đem y kéo vào trong lòng ngực, bàn tay to của hắn khẽ vuốt trên lưng y “Nhũ mẫu, cũng ngủ một chút đi!”.

Nhan Như Khuynh nhắm mắt lại, đang định ngủ yên, tiểu thái giám Tiểu Lộ Tử hầu hạ Sở Thành từ nhỏ hoang mang rối loạn chạy vào. Sở Thành mặt trầm xuống, nô tài này xảy ra chuyện gì, dám không nghe mệnh lệnh của hắn mà tiến vào quấy rầy giấc ngủ trưa của nhũ mẫu. (lời editor: giấc ngủ của nhũ mẫu hay là cản trở người làm chuyện khác...(_ _|||))

Nhan Như Khuynh nhìn thấy sắc mặt đen kịt của hắn, vội vuốt ve ngực hắn trấn an, một bên hỏi Tiểu Lộ Tử: “Tiểu Lộ Tử, làm sao vậy, như thế nào lại hoang mang rối loạn như thế?”.

Thấy sắc mặt Sở Thành chuyển biến tốt hơn, Tiểu Lộ Tử không khỏi cảm thán Nhan phu nhân đúng là rất có lực ảnh hưởng đối với thái tử điện hạ, liền nói: “Thái tử điện hạ, Nhan phu nhân, bệnh tình hoàng thượng đột nhiên nặng thêm, Hoàng hậu nương nương triệu Ngài đến Tông Thanh cung”.

Nghe vậy, Nhan Như Khuynh lấp bắp kinh hãi, “Thành nhi, sáng nay người đi thỉnh an Hoàng thượng không phải vẫn tốt sao? Như thế nào...” Không có thời gian để tỉnh tã hỏi han, Nhan Như Khuynh xuống thấp, giúp Sở Thành chọn một bộ quần áo thêu của Hồ Nam cho hần mặc vào.

Sở Thành một bên mặc quần áo, một bên cười lạnh nói: “Sở Hào rốt cuộc kiểm chế không được, nếu hần bất nhân, cũng đừng trách ta bất nghĩa!”

Giúp Sở Thành mặc quần áo, Nhan Như Khuynh cầm lược ngọc chải mái tóc dài của Sở Thành, khẽ thở dài một tiếng, vô tình nhất là bậc đế vương a. Sở Thành đột nhiên xoay người, bắt lấy cổ tay Nhan Như Khuynh, Nhan Như Khuynh cả kinh, lược ngọc liền rơi thẳng xuống tấm thảm nhung tiến cống, sắc mặt Sở Thành không tốt hỏi “Nhũ mẫu vì cái gì thở dài? Nhũ mẫu còn thương tiếc Sở Hào sao? Nhũ mẫu đau lòng vì hần sao?”

Nhan Như Khuynh bị hần làm hoảng sợ, nghe được câu hỏi của hần có chút vấn đề, không khỏi đỏ mặt khóc đỏ cười, nam nhân này, ngay cả Sở Hào trước đây từng thích mình đều ghen tị không thôi, đến bây giờ cũng không quên.

Nhìn ánh mắt chấp nhất của Sở Thành, Nhan Như Khuynh mỉm cười mềm giọng trấn an hần, đến khi Sở Thành buông tay, y mới nhả nhỡ hần nên đi xem hoàng thượng.

Ba ngày sau, Tĩnh Long đế băng hà, hưởng thọ năm mươi bốn tuổi, hạ lệnh quốc tang ba tháng.

Lại qua ba ngày, đại hoàng tử Sở Hào và Binh bộ thượng thư, Đại tướng quân ở khu tự trị Việt Bắc, Bình thân vương cùng nhau tạo phản, bị thái tử trấn áp. Đại hoàng tử cùng mẫu thân là Tiêu phi bị biếm thành thứ dân, chưa được gọi về thì vĩnh viễn không được nhập kinh. Đại tướng quân khu tự trị Việt Bắc bị cách chức lưu đầy, Bình thân vương bị lệnh cường chế ở trong vương phủ, không được tự ý rời kinh.

Bốn ngày sau, Tĩnh Long đế được an táng long trọng, tuân theo di chỉ của tiên đế, một tháng sau cử hành đại điển đăng cơ cho Thái tử.

3. Chương 3

“Như Khuynh ~ phu nhân ~ nhũ mẫu ~”

Trốn trong vườn trúc, một gương mặt búp bê lộ ra, thoát nhìn giống một hài tử mười ba, mười bốn tuổi lại là một nam tử; hần diu Nhan Như Khuynh ngồi trên ghế đá, nắm lấy ống tay áo y, trong lời nói nồng đậm ý tứ làm nũng. Nhan Như Khuynh đau đầu nhìn nam tử kia, từ sau khi Tiêu phi bị tống ra khỏi cung, hần liền không có cố kỵ mà ngày ngày chạy đến xin sữa uống.

“Đại hoàng tử, người đừng như vậy, thái tử diện hạ thấy sẽ tức giận”.

“Như Khuynh, gọi ta A Hào, ta đã không phải là hoàng tử. Ai nha, đừng lo lắng nữa, ta không nói người không nói, Sở Thành làm sao biết, Như Khuynh ~”

Nhan Như Khuynh bất đắc dĩ nói: “Hôm qua không phải ta đã cho người một chén sao?” Hôm qua bị Sở Hào quần lấy không có cách nào khác, mắt thấy Sở Thành đang đi tới, Nhan Như Khuynh sợ Sở Thành gặp Sở Hào lại nổi giận nên phải vội vàng vắt sữa vào bát đưa cho hần.

Sở Hào bất mãn nói: “Kia như thế nào mà đủ. Mới trước đây Như Khuynh tự mình uy (đút) ta, tuy hiện tại ta đã lớn, chính là cũng không lớn như Sở Thành, Như Khuynh còn đuổi theo uy hần. Như Khuynh hảo bất công a”.

Nhìn người kia không nề hà ngồi xổm bên chân, Sở Hào lại lộ ra biểu tình như một vật nhỏ bị vứt bỏ, lại nghĩ đến đứa nhỏ này chỉ mấy ngày nữa sẽ ra khỏi kinh thành, về sau không biết còn có thể gặp lại không, trong lòng mềm nhũn, y liền cởi quần áo. (Ặc, chết mất với sự mềm lòng của Khuynh ca...)

Sở Hào mừng rỡ, “Ngao ô” một tiếng, không khách khí mà đem đầu nhũ màu phấn hồng cùng hết một bên vú kia ngậm vào miệng.

Ôn nhu vuốt ve đỉnh đầu của Sở Hào, Nhan Như Khuynh nhớ tới lần đầu gặp Sở Hào không khỏi cảm thán trong lòng. Sở Hào từ nhỏ đã không nghĩ làm hoàng đế, hần chỉ hướng tới chính là cái thế giới bên ngoài

tường thành cao cao kia, nhất là sau khi gặp Nhan Như Khuynh. Chính là mẫu phi hấn một lòng muốn hấn bước lên bực quyền lực cao nhất, Sở Hào tuổi còn nhỏ liền cứ như vậy mà buồn bực không vui, đối với những huynh đệ cùng phụ mẫu của mình cũng không mấy thân thiết.

Sở Hào rất thích Nhan Như Khuynh. Nhan Như Khuynh chính là một bụng đầy thi thư (đừng hoài nghi, y thật sự đọc quá rất nhiều thư OMG), y rất tinh quái, y tinh thuần và âm áp, làm cho hấn mê muội không thôi. Lần này rời khỏi kinh thành, điều mà hấn vô cùng luyện tiếc, có lẽ là Nhan Như Khuynh.

Sở Hào đột nhiên mở miệng, cúi đầu, thanh âm mơ hồ không rõ “Như Khuynh, ta đi rồi, người còn có thể nhớ rõ ta không?”

Nhan Như Khuynh có chút chua xót trong lòng, nói: “Đùa, ta như thế nào có thể quên người a”.

“Vậy là tốt rồi”. Dừng một chút, nuốt xuống một ngụm sữa, Sở Hào lại nói: “Như Khuynh, ta chỉ muốn nhớ kỹ hương vị của người, nhớ kỹ người...”

Đứa nhỏ này, mang mặt nạ nhiều năm như vậy, cũng đã quá mệt mỏi, Nhan Như Khuynh nghĩ rất yêu mến hấn, mở miệng nói: “Cũng không phải vĩnh viễn không gặp lại, về sau chúng ta nhất định còn có thể gặp lại”.

“Ân” Sở Hào đáp ứng, giọng nói rất nhỏ.

Tay nhẹ nhàng vỗ về Sở Hào, cảm thụ niềm thương cảm của sự chia lìa trước mắt. Nhan Như Khuynh ngừng đầu, lại ngoài ý muốn mà thấy Sở Thành đứng cách ở đó không xa, thấy Sở Thành xua tay ý bảo không nên nói cho Sở Hào, Nhan Như Khuynh hiểu rõ liền gật gật đầu.

Thành nhi cũng là một đứa nhỏ rất khác biệt, rõ ràng trong lòng rất thích vị ca ca này, nhưng luôn dùng một bộ dáng hung tợn để đối mặt với ca ca. Lần này đem Sở Hào trực xuất ra khỏi kinh, cũng chỉ là muốn cho ca ca được tự do.

Ngày thứ hai, Sở Hào liền ra kinh. Nhìn thấy Nhan Như Khuynh khóc hồng hết hai mắt, Sở Thành chỉ có thể bất đắc dĩ hứa hẹn, về sau nhất định cho bọn họ gặp lại.

Khi trở về Sở Thành đi hướng sau, Nhan Như Khuynh đang nằm ở trên giường chợp mắt, nhìn thấy gương mặt ngủ bình thản của y; Sở Thành nhất thời nổi lên nội tâm muốn trêu chọc, vì thế rón ra rón rén đi đến bên giường, cúi gập liền bỏ nhào vào giường của Nhan Như Khuynh, ở trên thân thể y làm cho y nhột nhột. Nhan Như Khuynh bị hấn nháo làm cho tỉnh giấc, vừa cười tìm chỗ nhột của Sở Thành mà trêu lại.

Sở Thành thấy y như vậy liền ra vẻ ủy khuất nói: “Sở Hào bất quá chỉ là ra kinh, cũng không phải sẽ không còn được gặp lại, nhũ mẫu liền khóc thương tâm như vậy. Còn không có thấy nhũ mẫu vì Sở Thành mà khóc như vậy, nhũ mẫu hảo thiên vị”. Nghe vậy, Nhan Như Khuynh dở khóc dở cười, chính mình làm thế nào mà bị nói trở thành bất công như vậy. Nhan Như Khuynh ra vẻ sinh khí, mắng: “Cũng không biết thời điểm Thành nhi sinh bệnh là ai không ngừng không nghỉ mà chiếu cố, ta như thế nào lại dưỡng ra tên sói con kiêu ngạo (trong QT ghi là Tiểu Bạch mắt lang nên ta thay bằng từ này cho nó thuần việt hơn) như người!” Nói xong hai người vừa cười vừa náo loạn trong chốc lát.

Ngoạn đủ rồi, Sở Thành nằm ngửa ở trên giường, Nhan Như Khuynh liền ghé vào trên ngực hấn mà nghỉ ngơi, trong ngực cảm giác thân thể bên dưới rắn chắc hữu lực. Nhan Như Khuynh không khỏi có chút cảm thán, nam nhân này rốt cục muốn trở thành chủ nhân của thiên hạ!

Tay Sở Thành đặt trên bắp vai Nhan Như Khuynh dần dần trượt xuống, luồn vào trong áo mỏng của y, vuốt ve da thịt mềm mại nhẵn nhụi bên dưới. Nhan Như Khuynh dường như làm nũng mà hừ nhẹ một tiếng, Sở Thành đột nhiên xoay người đem Nhan Như Khuynh đặt ở dưới thân, hai khuỷu tay đặt ở hai bên người y.

Nhan Như Khuynh có chút khấn trương nhìn vào dục vọng trong mắt của Sở Thành. Tuy rằng chưa bao giờ trải qua sự tình này nhưng mà y cũng hiểu vật cực nóng kia là gì. Đồ vật này nọ chính mình cũng có, chính ra là để bài tiết, y cũng chưa bao giờ dùng làm chuyện khác. (Khuynh ca, ăn nói hảo trắng trợn a, không sợ làm vấn đục tâm hồn “trong sáng” của ta ư...*đỏ mặt*)

4. Chương 4

Notes: đọc từ chương này trở về sau, ta cảm thấy nhớ bộ truyện Thần điêu đại hiệp của tác giả Kim Dung ghê, hai nhân vật chính cứ “Long nhi..., Quá nhi...”, hai mem này cũng như thế “Thành nhi...Khuyh nhi...”, hic thiệt là tình cảm quá đi ~ ~

~Cảnh báo: 16 + (hic hai chương lộn chữ ít gì, ôi máu mũi của tớ...)

Sở Thành vỗ về chơi đùa vành tai phần nộn như ngọc của Nhan Như Khuyh, dùng âm thanh khàn khàn trầm thấp vì nhiễm màu *** chậm rãi nói: “Khuyh nhi...” Nhan Như Khuyh khó lòng kiềm chế mà nhắm mắt lại, che dấu ngưng ngừng, chủ động cởi vạt áo ra, lộ ra nơi chưa bao giờ bị trời buộc, vì vậy thấy rõ thân nam nhân mà hiện rõ ra hai vú.

Sở Thành lộ ra nét mặt khá chặt vật (trong Qt ghi là chặt vật đích phiết quá mặt nên ta dịch sang như vậy...), Nhan Như Khuyh như vậy là đang chủ động đi, làm cho hấn thiếu chút nữa thì tiết ra. Vì chính mình lộ ra vẻ chặt vật, Sở Thành hung tợn cúi thấp xuống mà cắn lên đôi môi của người kia, lại gặp phải hai phiến môi mềm mại mà trở nên ôn nhu. Dùng đầu lưỡi cẩn thận liếm qua từng cái răng của Nhan Như Khuyh, đùa nghịch cùng chiếc lưỡi dính hương đang ngưng ngừng, hôn thẳng đến khi Nhan Như Khuyh không thở nổi mới buông ra.

Nhìn Nhan Như Khuyh vì chính mình mà lộ ra biểu tình mờ mịt, đôi môi anh đào nho nhỏ đỏ bừng đang khép mở, hạ phúc của Sở Thành lập tức căng thẳng. Theo khoe môi Nhan Như Khuyh, Sở Thành hôn từng chút từng chút xuống phía dưới, màu đỏ do hôn ngân tạo ra giống như hồng mai tràn ra trên tuyết. Rốt cục tại hai vú trắng như tuyết, Sở Thành hàm lộng một bên vú, thỉnh thoảng dùng sức hút hoặc khẽ cắn đầu nhũ kia. Mà chủ nhân của bên vú kia cũng được Sở Thành chiếu cố rất khá, dưới kỹ xảo ôn nhu vuốt ve, sữa tràn ra cũng không thêm để ý.

Nhan Như Khuyh cắn môi dưới, bởi vì thẹn thùng mà không dám phát ra âm thanh, bị Sở Thành ngẩng đầu nhìn thấy. Hấn thấy hai má Nhan Như Khuyh đỏ lên, Sở Thành trong miệng phát ra một nụ cười trầm thấp, sau đó dùng ngón tay dính đầy sữa xoa môi dưới đang sưng đỏ của y, rồi đẩy vào trong miệng Nhan Như Khuyh.

Nhan Như Khuyh thấy hấn đang cười mình, vừa xấu hổ muốn khép khớp hàm lại cắn hấn, lại luyến tiếc nên chỉ khép môi lại ngậm ngón tay không an phận kia.

Sở Thành cười lấy tay điểm nhẹ lên đầu lưỡi Nhan Như Khuyh, sau đó nhẹ nhàng rút ra, đem trượt đến bên vú còn lại, tùy ý vuốt ve. Nhan Như Khuyh bị lửa nóng trong ánh mắt hấn chiếu thẳng mà không biết làm sao, ngực lại bị đùa giỡn như vậy, nhất thời ý loạn tình mê mà rên rỉ ra tiếng.

Sở Thành vừa lòng mà cúi đầu hôn lên bộ ngực trắng nõn kia, sau đó một đường hôn xuống dưới, tiết khố Nhan Như Khuyh không biết đã bị cởi ra từ lúc nào, Sở Thành tinh tế mà hôn xuống cái bụng mềm mại ấm áp kia.

Hấn ngẩng đầu nhìn về phía nơi riêng tư của Nhan Như Khuyh, tiểu tử nhan sắc nhột nhột kia sớm đã ngẩng đầu ưỡn ngực, khéo léo đáng yêu, thể mao của Nhan Như Khuyh vẫn rất thừa thớt, nơi riêng tư kia cũng chỉ có chút lông tơ đậm màu hơn một chút. Trong mắt Sở Thành, ngọc trụ này đáng yêu đến cực điểm, cúi đầu liền một ngậm mà ngậm nó vào trong miệng. Không biết là bởi vì rất kích thích hay là vì lo lắng, nước mắt Nhan Như Khuyh lập tức chảy ra, Sở Thành hôn theo những giọt nước mắt kia, thấp giọng nói bên tai Nhan Như Khuyh: “Hương vị của Khuyh nhi là tốt nhất đẹp nhất trên đời này”. Nước mắt của y càng lúc càng chảy ra nhiều, Sở Thành thấy vậy nên cố ý hôn Nhan Như Khuyh đến khi tâm hồn y mê loạn.

Một bàn tay Sở Thành ôn nhu vỗ về làm cho một bên vú của Nhan Như Khuyh liên tiếp tràn ra sữa, tay kia thì tiến về đầu giường lấy ra một lọ thuốc mỡ. Sở Thành dùng ngón tay bôi đầy mỡ đến hậu huyệt chưa bao giờ mở ra trước bất kỳ ai của Như Khuyh. Một bên hấn hút sữa của Nhan Như Khuyh, vuốt ve thân thể y nhằm làm phân tán lực chú ý; một bên dùng ngón tay ôn nhu tìm đến huyệt khẩu đang khép kín kia, sau đó nhân lúc huyệt khẩu mềm đi một chút mà chen vào một ngón tay. Nhan Như Khuyh cảm thấy không ổn nên vận vẹo thân mình, nhưng cũng không ngăn cản ngón tay hấn đang ra vào trong thân thể.

Sở Thành thấy y không có phản ứng chống đối nào, lại chậm rãi tăng thêm một ngón tay vào. Ít lâu sau, đóa hoa kiều diễm kia rốt cục cũng nở rộ, Sở Thành nương theo sự trôi chảy của thuốc mỡ mà trườn sát bên trong hậu huyết của Nhan Như Khuynh. Sở Thành đặt một cái gối dưới thắt lưng của Nhan Như Khuynh, liền có thể thấy hậu huyết được trôi chảy bởi thuốc mỡ có pha chút xuân dược đang phát tác mà tham lam cắn chặt ngón tay của hắn.

Sở Thành tuyệt đối là một nam nhân hàng thật giá thật, nhìn thấy cảnh tượng hương diễm như thế làm sao có thể nhịn được. Vì thế hắn nhanh nhẹn rút ngón tay ra, Nhan Như Khuynh cả thấy hậu đình trống rỗng thì bất mãn lắm bầm vài tiếng mơ hồ, làm cho thịt trụ của Sở Thành nhanh chóng trướng lên chuyển sang màu tím chàm rồi đi vào hậu huyết của y.

Bởi vì tiền hí được thực hiện rất hảo, Nhan Như Khuynh không cảm thấy đau đớn chỉ có chút cảm giác trướng lên trong cơ thể, thấy Sở Thành bộ dáng đang nhẩn nại mà đầu đổ đầy mồ hôi. Tâm của y sinh ra cảm xúc không đành lòng, liền cố ý lắc mông, đem độ ẩm dọa người trong hậu huyết mà nuốt vào một ít thịt trụ, hai người đồng thời kêu lên một tiếng đau đớn, Sở Thành có chút hung tợn mà trừng mắt liếc Nhan Như Khuynh một cái, ngoài miệng lại rên rỉ ra tiếng: “Người, thật là một yêu tinh hại người...” Lại bất chấp tình huống hiện tại của Nhan Như Khuynh, Sở Thành nhiệt liệt trườn tổng, mỗi lần đều là rút ra một chút, lại dùng sức mà tiến vào nơi mẫn cảm của y, Nhan Như Khuynh rất nhanh đã mất đi ý thức, chính là dùng bản năng mà phối hợp luật động của Sở Thành, không hề cố kỵ gì mà phát ra tiếng rên rỉ, làm cho những cung nhân đang canh giữ ở bên ngoài cửa mặt đỏ tai hồng.

p/s: ằng ằng, lần đầu edit mà lại gặp cảnh H nóng bỏng như thế này, ôi...2 người này thật là yêu tinh hại tâm hồn “tinh khiết” của ta mà...*rút khăn lau mũi*...

5. Chương 5

Hôm sau, Nhan Như Khuynh gian nan mà mở mắt. Liền nhanh nhìn thấy cung nữ Lăng Yên đang đứng canh giữ bên cạnh, Nhan Như Khuynh đang muốn mở miệng, lại phát hiện bởi vì hôm qua quá mức cuồng nhiệt mà hiện tại vô pháp phát ra âm thanh nào.

Lăng Yên thấy thế, nhanh nhẹn nâng Nhan Như Khuynh ngồi dậy dựa vào đầu giường, sau đó bưng tới nước ấm uy y uống.

Nghĩ đến hôm qua cùng Sở Thành tại trên giường này mà điên loạn đảo phượng mấy canh giờ, cuối cùng trực tiếp ngất đi, gương mặt Nhan Như Khuynh oanh một cái trở nên đỏ bừng.

Lăng Yên thấy y như vậy, biết y nhất định là vừa giận lại vừa thẹn, nhất thời không nhìn được mà xì một tiếng cười rộ lên. Nhan Như Khuynh thấy vậy ngay cả hai tai cũng đều hồng lên. Lăng Yên thấy vậy cũng không nháo nữa, liền nói: “Thái tử điện hạ đã vào triều sớm, Ngài muốn dùng cơm trưa không?”

Nhan Như Khuynh cảm thấy tấm chăn dưới thân mình khoan khoái sạch sẽ, toàn bộ đều được thay đổi, biết được Sở Thành đã giúp y tẩy trừ, vì thế liền gật đầu, ai ngờ y định xuống giường mới phát hiện thân mình vừa chua xót lại đau đớn, nhất là cái địa phương kia ngày hôm qua bị sử dụng quá độ, mặc dù đã được bôi được nhưng vẫn cảm giác không khỏe.

Phát hiện sắc mặt Nhan Như Khuynh đột nhiên tái nhợt, Lăng Yên vội ngăn y lại nói: “Điện hạ phân phó, nếu thân thể ngài còn đau, cũng có thể dùng bữa ở trên giường”.

Nhẹ nhàng “Ân” một tiếng, Nhan Như Khuynh một lần nữa dựa vào trên giường, tiếp nhận khăn từ tay Lăng Yên nhẹ nhàng xoa xoa mặt. Lăng Yên hướng ngoài phòng hô: “Truyền lệnh”.

Ai ngờ người đi vào là Sở Thành, Lăng Yên vội quỳ xuống hành lễ, Sở Thành khoát tay: “Đi xuống đi”. Lăng Yên lên tiếng trả lời rồi lui ra.

Sở Thành đang cầm trong tay chén chè táo long nhãn hạt sen, ngồi ở bên giường, nói với Nhan Như Khuynh: “Khuynh nhi, chỗ đó của người chỉ sưng lên một chút, hoàn hảo không xuất huyết, bắt quá người vẫn nên uống chút nhiều ngày đi, cho tốt hơn”. Xấu hổ không dám nhìn bộ dáng người nọ đang cười tủm tỉm, Nhan Như Khuynh cúi đầu, nhẹ nhàng “Ân” một tiếng.

Nhìn thấy bộ dáng Nhan Như Khuynh cúi đầu thẹn thùng, Sở Thành đỡ bờ vai của y lên rồi ôm vào ngực, cao giọng cười to. Dem mặt dán vào bờ ngực rắn chắc của Sở Thành, nghe chấn động trong lòng ngực kia, Nhan Như Khuynh nhin không được mà mỉm cười, mình rốt cục đã là người của hắn.

Hôn hôn lên đỉnh đầu Nhan Như Khuynh, Sở Thành bắt đầu từng muông từng muông mà uy Như Khuynh uống, thấy y ăn hết liền đem cái chén không đặt xuống bên cạnh, cởi giày treo lên giường, đem Nhan Như Khuynh ôm vào trong lòng.

“Khuynh nhi, mới vừa nãy, Nhan Hồng Tư tới tìm ta”.

“Nhị ca? Nhị ca tìm người làm gì?” Nhan Như Khuynh thấy kỳ quái hỏi.

Cách một tầng y phục mỏng, Sở Thành nhẹ nhàng vỗ về một bên vú của Nhan Như Khuynh nói: “Nhan Hồng Tư nói lúc trước đạo sĩ Tồn Tử làm cho người nam phần nữ trang đã trở lại, Tồn Tử kia muốn gặp người, muốn nói cho người nghe một sự tình”. Nhan Như Khuynh lấp bắp kinh hãi, hỏi: “Khi nào thì gặp?”

“Khuynh nhi muốn gặp hắn sao?” Sở Thành cúi đầu, hôn nhẹ lên da thịt trắng nõn của Nhan Như Khuynh.

“Ân...” Nhan Như Khuynh vô thức phát ra thanh âm không biết là yêu kiều hay là đáp ứng, sau đó liền cảm giác thân dưới của Sở Thành cương lên một chút. Sở Thành cơ hồ có chút thô bạo mà cởi bỏ y phục duy nhất trên người Nhan Như Khuynh, y hốt hoảng kinh hô một tiếng định tránh khỏi vòng tay của hắn, Sở Thành cũng không chút ôn nhu mà hàm trụ một bên vú của y, tay lại vuốt ve khuôn ngực đầy đặn của y.

“A...” Ôm lấy đầu Sở Thành đang phủ trên ngực mình, Nhan Như Khuynh khó mà kiềm chế được tiếng rên rỉ, lỗ tai tràn đầy âm thanh Sở Thành đang hút sữa. Nhan Như Khuynh trong vô thức mà ưỡn ngực, khát vọng nhiều hơn những nụ hôn của Sở Thành, liền đưa vú vào sâu hơn trong miệng hắn, hai chân không nhin được mà vòng qua vòng eo rắn chắc của Sở Thành, nhẹ nhàng mà cọ xát, cho dù cách mấy tầng vải dệt nhưng y vẫn cảm thụ được nhiệt độ của vật kia.

Không nhẫn nại mà cởi bỏ tiết khổ của Nhan Như Khuynh, âm thanh của Sở Thành bởi vì nhẫn nại *** mà có vẻ thống khổ: “Sáng nay khi vào triều, đầu óc ta chỉ nghĩ đến đôi nhũ trắng nõn của Khuynh nhi, tai ta chỉ nghe được âm thanh rên rỉ của Khuynh nhi, thực hận không thể trực tiếp tiến vào cái lỗ nhỏ *** đang của người, làm đến khi Khuynh nhi khóc lóc hướng ta cầu xin tha thứ mới thôi...”

Nghe được âm thanh Nhan Như Khuynh nức nở, Sở Thành quả thực không thể tưởng tượng mình rất có lực nhẫn nại mà không trực tiếp cắm vào địa phương tiêu hồn kia, không có biện pháp, nếu làm cho Khuynh nhi bị thương, chính mình chỉ sợ là đau lòng đến chết. Ngón tay thuần thực đụng đến nơi nổi lên kia làm cho Nhan Như Khuynh lập tức muốn bắn ra, Sở Thành rất kỹ xảo mà ma sát điểm nổi lên kia, Nhan Như Khuynh lại chịu không nổi mà lập tức bắn ra.

Nhan Như Khuynh một bên khóc, một bên dùng nắm tay vô lực mà đánh vào ngực Sở Thành, thấp giọng mơ hồ nói: “...Người còn không mau đi vào...” Sở Thành vừa nghe, nhất thời giật mình, thì ra yêu tinh này mới ném thử tư vị *** nên bị nghiện, chính mình thật là sơ sót mà. Sở Thành vì thế mà rút ngón tay ra, dùng hai tay nâng hông y lên, hướng côn thịt sớm đã ngẩng cao của mình mà thả xuống, hai người đồng thời phát ra tiếng thổ dốc thỏa mãn. Dem hai tay đặt phía dưới Nhan Như Khuynh, nâng lên cặp hông, Sở Thành bắt đầu điên cuồng luật động. Nước mắt trên đôi mi của Nhan Như Khuynh vẫn chưa khô, nhìn thấy trong mắt y có ba phần sung sướng, ba phần đau đớn, ba phần mê mang, tựa như y híp mắt suy nghĩ, trên mặt đã hồng một mảnh, đôi môi hơi khép mở, lúc này Nhan Như Khuynh tựa như tên của y, nhan sắc khuynh quốc khuynh thành.

6. Chương 6

Tồn Tử neho đôi mắt vốn không lớn, tinh tế đánh giá “nữ tử” nửa ngồi nửa nằm trên tháp quý phi. “Nữ tử” kia trên đầu điểm một cái kim diên trâm, một cái phượng trâm, mặc một bộ áo màu lam, váy phượng màu đỏ, nhìn giống như một đôi phượng hoàng cao quý, thân thể nhu nhược như không có xương. Chỉ thấy “nàng” răng trắng môi hồng, gương mặt hoa đào, môi nhỏ, mi mắt như liễu, cho dù đã ba mươi mốt tuổi làn da vẫn mịn màng như ngọc. Kia mặt mày lộ ra vẻ phúc hậu, khoe môi hơi giơ lên, chính là như hội tụ linh khí của trời đất. Nhìn Nhan Như Khuynh như ẩn như hiện ra khí chất vương giả, Tồn Tử âm thầm vuốt

mồ hôi lạnh, trước đây như thế nào mà bần sai vận mệnh của y, hoàn hảo y đã thay đổi, người này thực quyền rũ, nhất định có mệnh làm hoàng hậu.

Nhan Như Khuynh nhú mày nhìn Tồn Tử, đạo sĩ này như thế nào từ lúc tiến vào lại không nói một câu, rõ ràng mới mùa xuân, thực sự nóng như vậy sao? Hay là hắn không quen nhìn mình nằm mà gặp hắn? Chính là...y cũng không nghĩ muốn a! Đều do Thành nhi, nghĩ vậy, Nhan Như Khuynh xấu hổ đứng lên.

Tồn Tử thấy trên mặt Nhan Như Khuynh toát ra mị thái then thùng, liền biết chuyện tốt đã thành, nếu hoàng đế đã tìm được trủng mục tiêu là lập y làm hoàng hậu, chỉ cần mình dâng lên được vật, kiếp nạn hôm nay, hắn là có thể miễn đi. Ho khan một tiếng, thấy Nhan Như Khuynh phục hồi tinh thần lại, Tồn Tử chậm rãi nói ra chuyện tình ba mươi một năm trước.

Thì ra Tồn Tử ba mươi một năm trước ở Kỳ Sơn thu yêu, ai ngờ khi đó có một viên thiên tinh rơi xuống, yêu tinh kia tự hủy đạo hạnh mà giấu mình vào bên trong thiên tinh. Ngày đó tinh khí bức người, Tồn Tử biết người kia chính là một nhân vật trọng yếu, nhưng đã ba tháng mà vẫn không tra ra được chuyện ác do yêu nghiệt kia làm, hắn không muốn buông tha cho, vì thế liền sửa lại một chút quỹ đạo của thiên tinh kia, tróc ra yêu nghiệt. Ai ngờ bị hắn sửa sai lại chính là thiên tinh của hoàng hậu tương lai, đợi cho Nhan phụ nhân sinh hạ nam anh, thiên cảnh đánh xuống, Tồn Tử mới biết mình gặp đại họa. Vì thế Tồn Tử liền làm cho Nhan phụ Nhan mẫu đem Nhan Như Khuynh giả thành nữ nhi, hắn đã tính rằng, Nhan Như Khuynh trưởng thành sẽ gặp được thiên tử. Lúc sau khi Sở Thành đăng cơ, hắn sẽ tập hợp linh khí của trời đất bảo của đất tạo ra bảo bối làm cho y miễn trừ thiên kiếp.

“Cái gì? Được này có thể làm cho ta sinh con được?” Nhan Như Khuynh không dám tin mà hô lên.

“Đúng vậy, nương nương”. Tồn Tử nắm vuốt bình được trong tay, sinh tử được này chính là bảo bối độc nhất vô nhị.

“Tồn Tử, ngươi cũng không nên lừa bần cung a!” Nhan Như Khuynh mới giật mình mà ngẩng đầu, liền cảm giác chính mình bị rơi vào vòng tay ôm ấp quen thuộc.

“Đó là tự nhiên”. Cho dù đối mặt với nam nhân vài ngày nữa sẽ đăng cơ ngôi thiên tử, Tồn Tử cũng không thay đổi sắc mặt.

“Hảo!”

Chỉ chớp mắt đã là mùa hè. Nhan Như Khuynh nằm ở ghế trúc trong vườn, từ từ nhắm hai mắt lại hưởng thụ gió mát ngoài trời, dương dương tự đắc. Tay phải nhẹ nhàng vuốt ve cái bụng chưa lộ rõ của mình, Nhan Như Khuynh trên mặt lộ rõ hạnh phúc cùng thỏa mãn mà mỉm cười, trong bụng, là hài tử của y và Sở Thành.

“Khuynh nhi ~!” Còn chưa kịp phản ứng, Nhan Như Khuynh đã bị một người ôm lấy, ở trong không trung vòng vo mấy lần mới dừng lại.

“Khuynh nhi, ngươi sao lại thanh nhàn như vậy, ta thì tại triều đình lại vội lại mệt, thực sự là không công bằng”. Xoay vòng đủ rồi, Sở Thành ôm Nhan Như Khuynh ngồi ở ghế trúc.

Nhan Như Khuynh bị hắn dọa tới sợ rồi, một tay ôm ngực, sẵn giọng: “Người, người này, như thế nào lại làm ta sợ. Người nói ta thanh nhàn? Người nếu hiểu rõ nhàn, liền bãi miễn chức hoàng đế, ta đi theo người khác”. Nhan Như Khuynh bĩu môi, kể từ trên này, từ khi mình ăn được kia vào, liền cơ hồ không cho mình xuống giường, lúc trước là nói cố gắng tạo ra bảo bối, về sau mình có thai, hắn cũng không có thu liễm, hôm nay thật vất vả mới ra khỏi cửa phòng, lại bị hắn gán là thanh nhàn.

Sở Thành vui cười mà cho tay vào bên trong áo lót của Nhan Như Khuynh, vuốt ve bạch nhũ mềm mại kia “Ai dám động đến người, ta liền lấy mạng người đó”.

“Hiện tại là ở bên ngoài”. Cảm giác ngón tay kia từ từ khơi mào dục vọng trong cơ thể mình, Nhan Như Khuynh vội nói.

“Ý của Khuynh nhi là bên trong thì có thể sao?” Cách một lớp quần áo mà vuốt ve bên dưới của Nhan Như Khuynh, trên mặt Sở Thành hiện ra nụ cười tà.

“Ân hừ...” Nhan Như Khuynh bất mãn mà hừ một tiếng, thả lỏng thân thể, thanh thần dựa vào ***g ngực của Sở Thành.

Sở Thành hôn lên má Nhan Như Khuynh, chậm rãi tiến lên trên, khẽ cắn vành tai tinh xảo, lại hôn lên khóe môi đỏ mọng, Nhan Như Khuynh rên rỉ, hơi hơi quay sang, vừa vận làm cho Sở Thành hôn lên môi y.

“Cút ngay! Người là ai, dám ngăn trở bản cung đi gặp Hoàng thượng!” Đột nhiên, bên ngoài truyền đến âm thanh ngọt ngào của nữ tử.

“Nương nương, Hoàng thượng phân phó bất luận kẻ nào cũng không được đi vào”. Đáp lại nữ tử, là một giọng nam không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh.

“Hừ”. Nàng kia cười lạnh một tiếng. “Bản cung có sự việc quan trọng phải bẩm báo Hoàng thượng!”

“Nương nương có thể bẩm lại Hoàng thượng vào ngày khác”.

“Ngày khác bẩm? Cáp, bản cung đang hoài long chủng của Hoàng thượng!” Chắc là nam tử kia đang lấp bấp kinh hãi nên cho Vân phi đi vào vườn.

Nhan Như Khuynh lấy tay đẩy Sở Thành ý bảo hắn dừng lại, Sở Thành chỉ chịu buông ra cho đến khi đôi môi của Nhan Như Khuynh đỏ bừng lên, ngẩng đầu lên chỉ thấy nữ tử đang đứng ở chỗ cách không xa nơi này.

Vân phi không nghĩ tới vừa tiến vào trong vườn sẽ thấy cảnh Hoàng thượng cùng nữ tử kia nồng nhiệt hôn nhau, cho dù có quần áo che đậy nhưng nàng cũng đoán được tay của Sở Thành đang đặt ở chỗ nào.

Thấy Vân phi hé ra nụ cười trắng bệch, Nhan Như Khuynh hơi hơi nghiêng mặt, nữ nhân đáng thương. Sở Thành thấy người trong ngực nghiêng mặt đi, lại nghĩ Nhan Như Khuynh có ý không muốn thấy Vân phi, nhất thời đen mặt, dùng ánh mắt như có hàn băng bắn về phía Vân phi.

7. Chương 7

Vân phi thân thể nhẹ nhàng run rẩy, tiến lên vài bước hành lễ “Nô tì tham kiến Hoàng thượng!”

“Người tới làm gì?” Sở Thành lạnh lùng nói.

“Hoàng thượng...đã mấy tháng rồi không đến Khánh Vân cung, nô tì biết Hoàng thượng bận rộn chính sự, cho nên cố nén tưởng niệm, chính là hôm qua thỉnh ngự y đến xem mạch, hắn nói nô tì đã mang thai được ba tháng...”

Vân phi không thể không chế mà nhìn trộm người trong ngực Hoàng thượng, đúng là dung mạo tuyệt sắc, chỉ mặc quần áo đơn giản trong cung cũng không giấu được khí chất phi phàm quyến rũ, nàng có thể hiểu được Hoàng thượng vì cái gì mà mê luyến “nàng” kia...chính là, “nàng” là nhũ mẫu của Hoàng thượng, tuy rằng xinh đẹp nhưng dù sao cũng lớn hơn Hoàng thượng đến mười bốn tuổi a! Không quá vài năm nữa thì nhan sắc tươi đẹp kia cũng sẽ già đi, nàng không cam lòng a!

“Đã biết!”

Sở Thành không nhận ra cái liếc mắt của Vân phi, chính là chuyên tâm nói lời tâm tình cùng Nhan Như Khuynh, sau đó rút ra ngón tay dính đầy sữa mà nhét vào miệng y. Nhan Như Khuynh lộ ra biểu tình bất đắc dĩ, dùng tay bắt, cào, cẩu cái vuốt sói đặt trên bụng mình.

Sở Thành lập tức cười tủm tỉm, bàn tay to cũng nhẹ nhàng vuốt ve cái bụng chưa lộ ra “Khuynh nhi, hôm nay con có ngoan hay không, có cảm thấy không thoải mái không?”

Vân phi nghe vậy, như bị sét đánh ngang tai mà lão đảo thân mình một chút, “nữ nhân” này cũng mang thai?! Nhìn Hoàng thượng mỉm cười với “nàng”, bộ dáng hời hợt ân cần, lại thấy Hoàng thượng đối với mình lạnh lùng chẳng quan tâm...Vân phi trong mắt hiện rõ bi thương, vội vàng hành lễ cước bộ lão đảo rời đi.

Nhan Như Khuynh lấy tay đặt trên mu bàn tay của hắn nói “Lăng Yên, nửa canh giờ lại báo cho người tình trạng của ta một lần, ta như thế nào người lại không biết sao?”

Sở Thành hắc hắc cười gượng hai tiếng, lại nghiêm mặt nói: “Khuyh nhi, làm hoàng hậu của ta đi”.

Nhan Như Khuyh nghe vậy, ngẩn ra, lại lộ ra nụ cười: “Tốt”.

Nửa đêm, trên long sàng rộng thùng thình. Tiếng rên rỉ vừa mới dừng lại, màn trướng tinh tế che đi tiếng thở dốc.

Một lát sau, thanh âm khàn khàn bởi vì hoan ái, Nhan Như Khuyh chậm rãi nói: “Thành nhi, ta nghĩ muốn ra cung một chuyến”.

“Ra cung làm cái gì? Không chuẩn!” Sở Thành đem hai tay mà buộc chặt Nhan Như Khuyh lại.

Nghe được Sở Thành bá đạo trả lời, Nhan Như Khuyh cười nhẹ: “Ta đã mười một năm không xuất cung, hiện giờ “nữ nhân” phải gả cho người khác, dù thế nào cũng phải về thăm nhà”.

Sở Thành bất mãn nói: “Ta như thế nào có thể bị xem như người khác!” Nói xong, một bàn tay xoa nắn cái vú trắng nõn, “Ta chính là chồng của Khuyh nhi!”

Nghe được Sở Thành nói ra lý do hợp tình hợp lý như vậy, Nhan Như Khuyh không khỏi đỏ bừng mặt. Biết Nhan Như Khuyh bị hấn nói lý không trả lời được, Sở Thành phát ra tiếng cười trầm thấp, sau đó trước ánh mắt căm tức của y mà thu hồi tiếng cười – đợi sau khi Khuyh nhi ngủ sẽ cười tiếp. (Ặc, anh Thành trẻ con quá đi...)

“Nói đến cũng khéo, Nhan Văn Nhiên hôm trước đã quay về kinh”.

“Tam ca đã trở lại!” Nhan Như Khuyh kinh hỉ nói.

“Àn”. Sở Thành ê ẩm đáp.

Nghe ra được giọng nói ghen tuông của Sở Thành, Nhan Như Khuyh không khỏi bật cười, “Người như thế nào ngay cả ca ta cũng đổ kị a?”

Sở Thành lộ ra gương mặt tức giận hừ một tiếng, ngao ô một tiếng mà cắn lên hai má y. Nhan Như Khuyh lấy tay xoa người yêu đáng yêu trước mắt này, bởi vì chính bản thân có thể nhìn hấn lớn lên mà cảm thấy vô cùng cảm kích, trước mặt người ngoài luôn lộ ra vẻ nam nhân trầm ổn uy nghiêm, nhưng ở trước mặt y lại như một đứa nhỏ thích làm nũng vợ.

8. Chương 8

Ôn nhu đứng bên bàn trang điểm chải mái tóc dài của Nhan Như Khuyh, đem nó đặt ở trên bờ vai mượt mà như ngọc, xoa ra phía trước ngực của y, Sở Thành kéo hai sợi dây mảnh ở phía sau cổ y, cẩn thận thắt gút lại.

Hôn lên tóc mai của Nhan Như Khuyh, Sở Thành làm cho y xoay người lại. Chỉ thấy hai vú mềm mại tròn tròn bị một cái yếm màu vàng che lại, bên trên mặt yếm được thêu hình phượng hoàng rất sống động, tinh tế nhìn lên, phượng hoàng kia là do những sợi tơ vàng tạo thành, không thể không làm cho người ta đoán rằng người mặc cái yếm này là người được sủng ái như thế nào. (ta đã sớm nghĩ muốn viết cái yếm

9. Chương 9

“Thành nhi?” Nhan Văn Nhiên nghi vấn.

“Chính là...”

“Đương kim thiên tử”. Ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến một thanh âm, Nhan Như Khuyh giương mắt nhìn lên, gặp một nam tử áo xanh đầu đội trời chân đạp đất đi đến, không khỏi vui vẻ nói: “Nhị ca ca!” Nhan Hồng Tư tiến lên, cúi người ôm lấy Nhan Như Khuyh, “Tiểu Khuyh,... nhị ca rất nhớ ngươi”.

“Ta cũng rất nhớ ngươi”. Ôm bờ vai rộng lớn của Nhan Hồng Tư, Nhan Như Khuyh cảm động nói.

“Hoàng thượng?” Nhan Văn Nhiên kỳ quái hỏi.

Nhan mẫu tinh tế nhìn bộ dáng Nhan Như Khuynh, kinh ngạc nói: “Hay là?”

Nhan Như Khuynh gật đầu, lại dừng một chút, cuối cùng mở miệng: “Thành nhi nói, muốn cho ta làm hoàng hậu của hần”.

“Cái gì?!” Nhan mẫu đầu tiên kêu lên một tiếng, mọi người Nhan gia còn lại đều có chút kinh ngạc.

“Ta đã nghe nói Hoàng thượng dạo gần đây cực kỳ sủng ái một nữ tử họ Nhan, liền đoán là Tiểu Khuynh, chính là không thể tưởng được Hoàng thượng lại phong người tước vị sau này”. Nhan Hồng Tư biểu tình cổ quái nói. Nhan Hồng Tư nguyên là Tĩnh Long trạng nguyên, cho nên có thể hỏi thăm một ít tin tức trong cung cùng tình huống của Nhan Như Khuynh.

“Điều này sao có thể!” Nhan phụ thấp giọng nói.

Nhan Như Khuynh cười cười, “Như thế nào không thể? Cha. Nữ nhi đã ba mươi tuổi, còn không nhân tiện tại thừa dịp nữ nhân còn có người nhìn đến, phải chạy nhanh theo đi ra ngoài”.

Nhan gia cười không nổi, Nhan Văn Nhiên im lặng trong chốc lát mới nói: “Tiểu Khuynh, người không phải nam nhân sao?” Nghe vậy, Nhan phụ Nhan mẫu kinh ngạc nói: “Người như thế nào biết?!” Nhan Như Khuynh cũng ngây người.

Nhắc tới chuyện này, Nhan Văn Nhiên nhất thời bất mãn đầy người, “Chúng ta đương nhiên biết! Có tiểu thư nhà nào từ nhỏ thích treo cây đào bắt chim non, đào đất bắt giun, bắt cá, phá chuông chó...”

Nhan Như Khuynh đại quần, lúng túng nói: “Trước đây ta có như vậy sao?”

Nhan Hồng Tư nói: “Đương nhiên là có. Có một đêm nguyên tiêu, cả nhà đi xem hoa đăng bên bờ sông, chính người trộm đi bên bờ sông, kết quả bị người ta thấy được té xuống sông, sau khi cứu lên về sau người nằm trên giường ba ngày mới khỏi, lần đó người hù chết chúng ta”.

Nhan Như Khuynh cúi đầu, ngượng ngùng nói: “Thực xin lỗi...”

Nhan Tại Niệm lại mở miệng, nói: “Thì ra trong cảm nhận của các người, chúng ta đều không đáng tin tưởng”.

Bị ba huynh đệ nhìn chằm chằm với ánh mắt ai oán, Nhan gia hai lão cùng Nhan Như Khuynh ánh mắt dao động, Nhan phụ xấu hổ nói: “Các người không phải vẫn muốn có muối muối sao?”

Nhan Văn Nhiên ai oán nói: “Ta sẽ không phải nhường bánh đậu xanh lý mật mù-tạc cho muối muối”.

Nhan Tại Niệm tuân ra gân xanh: “Ta không cần xả đoạn đai lưng ta thích nhất cho muối muối”.

Nhan Hồng Tư thở dài một hơi: “Đáng thương nhất là bút tích của ta”.

Thấy các ca ca nói ra gốc gác của mình, Nhan Như Khuynh không tức giận, nước mắt không hề báo trước mà rơi xuống, ba huynh đệ Nhan gia nhất thời luống cuống tay chân, Nhan mẫu trừng mắt trách cứ liếc bọn họ một cái.

Nhan Như Khuynh nức nở nói: “Cha, nương, đại ca, nhị ca, tam ca, ta rất nhớ các người...” Người Nhan gia nhất thời lại lâm vào một bầu không khí thê lương.

Xoa xoa nước mắt, Nhan mẫu cười nói: “Đây là đang làm cái gì, Tiểu Khuynh thật vất vả mới có thể trở về một chuyến, hần là phải cao hứng, ta kêu lão vương làm điểm tâm mà Tiểu Khuynh thích ăn nhất, đừng khóc nữa”.

Nhìn theo bóng dáng Nhan mẫu rời đi, Nhan phụ thở dài một hơi, “Tiểu Khuynh, nương người vài năm nay thường xuyên sinh tâm bệnh, thường xuyên nửa đêm kêu tên người mà tỉnh dậy, có khi cả đêm không ngủ được, ngồi trong phòng ôm quần áo người mà rơi lệ”.

Đi ra phía trước, vuốt ve tóc mai đã bạc của Nhan phụ, Nhan Như Khuynh đầu dựa vào bờ vai đã không còn hữu lực của phụ thân, nhẹ giọng kêu: “Cha...”

Nhan Tại Niệm đi qua xoa khuôn mặt đầm lệ của Nhan Như Khuynh, nói: “Đừng khóc nữa, mau làm tốt đi, đợi nương trở về nhìn đến, sẽ không tốt lắm”.

Nhan Như Khuynh gật gật đầu, đỡ phụ thân đi đến hướng nhà ăn, ba huynh đệ Nhan gia liếc nhau, cũng đi đến nhà ăn.

10. Chương 10

Đã gần mười một năm không cùng một chỗ với người nhà Nhan gia nếm qua bữa cơm gia đình, lúc này rốt cục đoàn viên. Tất cả ngồi vây quanh một chỗ, nhóm đầu bếp tại trù phòng xuất ra tất cả thể võ trên người, chỉ chốc lát sau đồ ăn được dọn lên.

Trước tiên là vài món chay ngon, đến thời điểm thịt được mang lên, Nhan Như Khuynh đột nhiên che miệng vọt tới cạnh cửa, bắt đầu nôn ra một trận. Lăng Yên cuống quýt tiến lên, đỡ y, giúp y thuận khí, lại lấy ra một viên ô mai cho y ngậm.

Người nhà họ Nhan hết thấy chạy đến, Nhan mẫu lo lắng hỏi: “Tiểu Khuynh, ngươi làm sao vậy?” Ngắc đầu nhìn thân nhân của mình, Nhan Như Khuynh có chút suy yếu, lại thực hạnh phúc nở nụ cười nói: “Ta mang thai”.

Giống như đất bằng đột nhiên nổi lên sấm sét, Nhan Văn Nhiên thốt ra: “Như thế nào có thể, ngươi không phải, ngô!” Nhan Tại Niệm nhanh tay lẹ mắt bịt kín miệng Nhan Văn Nhiên, nhìn về phía Lăng Yên đang đứng, Nhan Văn Nhiên lập tức hiểu được liền ngậm miệng.

Nhan Tại Niệm hướng Lăng Yên nở nụ cười, nói: “Chúng ta cùng Tiểu Khuynh có chút chuyện nhà muốn nói...”

Bị nụ cười hàm ý của Nhan Tại Niệm làm cho ngây ngẩn một chút, Lăng Yên thông minh làm một cái lễ, nói: “Lăng Yên đi ra sau Thiên thánh viện”.

Dù Nhan Như Khuynh quay về ghế ngồi, Nhan Hồng Tư lập tức bắt mạch cho y, sau đó kinh ngạc nói: “Là thật, là hỷ mạch!” Miệng mở to như hình ẩm trà, Nhan Như Khuynh dưới ánh mắt kinh ngạc của người nhà, đem chuyện Tồn Tử lần trước đi tìm y nói ra.

Người nhà họ Nhan giật mình, Nhan mẫu nói: “Thì ra ta vốn nên sinh chính là nữ nhân a”. Nghe được lời nói của mẫu thân, Nhan Như Khuynh bất mãn nói: “Nương, sinh ta không tốt? Ta lại có thể làm con gái lại có thể làm con trai, ai”.

“Hảo, hảo, hảo, như thế nào lại không tốt. Tiểu Khuynh là tâm can bảo bối của ta, mặc kệ là con trai, con gái ta đều yêu”. Nhan mẫu vui cười hớn hở mà ôm Nhan Như Khuynh. Trước đây nàng không thể làm cho Nhan Như Khuynh trở thành nam nhi thực sự, ngược lại làm cho y giả làm nữ nhi mà áy náy, hiện giờ hiểu được ngọn nguồn sự tình, nỗi niềm của nàng rốt cuộc tiêu tan.

Nhan Hồng Tư thở dài: “Không thể tưởng được, trên đời này lại thật sự tồn tại quỷ thần a”.

Nhan Văn Nhiên nghe được trợn mắt há mồm, thì thào nói: “Tiểu Khuynh, ngươi nhất định là hoàng hậu mà sử thượng đã truyền lại”.

Nghe xong chuyện xưa, Nhan Tại Niệm làm như không có việc gì, thu dọn những thức ăn có vị mặn cho mang đi, lại làm một chút thức ăn thích hợp cho thai phụ đưa đến.

Ăn cơm xong rồi, người nhà họ Nhan cùng Nhan Như Khuynh ở trong nhà hưởng thụ không khí vui vẻ đã lâu không có.

Thẳng đến khi chạng vạng, Nhan Như Khuynh dưới sự thúc giục của Lăng Yên, cùng thân nhân khóc thương, ngồi trên nhuyễn kiệu trở về cung.

— H đích phân cách —

Tình cảm mãnh liệt qua đi, Nhan Như Khuynh ghé vào trong ngực Sở Thành, lấy tay vẽ loạn một bức tranh tại nơi khuôn ngực rắn chắc của hắn.

Sở Thành cầm cái tay không an phận kia, đặt lên môi hôn hôn, cười tà nói: “Nếu Khuynh nhi nghĩ muốn nói một lần nữa, ta cũng không để ý đến đâu”. Dùng sức rút tay ra, Nhan Như Khuynh hừ một tiếng, xoay người nằm một bên đưa lưng về phía Sở Thành.

Sở Thành thấy vậy, cười cười cũng xoay người nằm phía sau, giương một cánh tay liền đem Nhan Như Khuynh ôm ở trong lòng, nhẹ giọng nói: “Thế nhân thường nói ‘Nay niệm hồng tư như khuynh nhan, hoa hướng giữ khai chiếu văn nhiên’, ta đem ‘như khuynh nhan’ giấu đi nhiều năm như vậy, cũng nên thả ra đi hít thở không khí”.

Nhan Như Khuynh trong lòng mừng thầm, ở ngoài mặt lại chẳng hề để ý, Sở Thành nghĩ muốn trêu hấn, liền cố ý nói: “Xem bộ dáng Khuynh nhi hình như không vui a, vậy rõ ràng là không cần đi ra ngoài”.

Biết Sở Thành cố ý nói như vậy, Nhan Như Khuynh cười nói: “Tốt, hôm qua Lâm thái y đến thỉnh mạch, có nói vì bảo bảo mà suy nghĩ, chuyện phòng the phải tận lực giảm bớt. Thành nhi, đây chính là con của chúng ta, người sẽ vì nó suy nghĩ đi”.

Sở Thành vừa nghe, ngao ô một tiếng vùng dậy, hôn lung tung lên mặt Nhan Như Khuynh, vừa nói: “ Về sau chờ bảo bảo sinh ra, chúng ta cả trang đi vi hành đi. Trước kia ta không thể tùy ý ra cung, hiện tại là tốt rồi, hảo bồi thường ta đi Khuynh nhi”.

Nhan Như Khuynh bị hấn hôn đến không thể phát ra đầy đủ âm thanh, chỉ biết đáp ứng Sở Thành cùng hấn đi ra ngoài chơi, nhất thời thả lỏng cảnh giác, bất tri bất giác cảm thấy, chân bị nâng lên, chờ Nhan Như Khuynh tỉnh ngộ lại, côn thịt kia đã muốn toàn bộ đi vào hoa huyết.

Khoái cảm thỉnh linh xảy đến làm cho Nhan Như Khuynh thét chói tai, biết cung nhân ngoài cửa nhất định nghe được nhất thanh nhị sở (rõ mồn một), y đỏ mặt, một ngụm cắn bả vai Sở Thành.

Sở Thành khẽ cười một tiếng, trong tư thế mập hợp mà bế Nhan Như Khuynh đứng lên, bởi vì trực tiếp ngồi trên côn thịt kia, hoa huyết càng ngậm càng sâu, y rên rỉ một tiếng buông lỏng bờ vai Sở Thành.

Mà lúc này Sở Thành đưa tay xuyên qua dưới gối y, Nhan Như Khuynh lúc này như dán vào trước ngực Sở Thành, tựa như mẫu thân ôm lấy hài hài tử đi tiểu, tư thế này làm cho y cảm thấy thẹn không thôi.

Sở Thành một tay nâng bờ mông trắng như tuyết của Nhan Như Khuynh, một tay vuốt ve một cái vú trắng nõn, đỉnh động thất lưng, hung hãn ma sát vách tường non mềm. Sở Thành nhìn thoáng qua ngọc hành nhảy lên xuống theo nhịp trừu sắp của mình, ở bên tai Nhan Như Khuynh nói: “Khuynh nhi, chính mình sờ”.

Khóe mắt Nhan Như Khuynh hàm chứa lệ, đôi môi đỏ khép mở thở dốc, mặt mày đẹp đẽ. Bàn tay ngọc ngà run rẩy tự xoa chính mình, y vuốt ve nó, khi Sở Thành đánh lên điểm nổi trong cơ thể y, liền thét chói tai mà bắn ra, bên trong bị kỹ năng dày dạn của Sở Thành làm cho thăng hoa, Nhan Như Khuynh thoải mái đến độ ngón chân đều đứng lên. Ôm lấy Nhan Như Khuynh đã buồn ngủ đi đến dự trì tương liên phía sau tấm phòng, bước xuống ôn tuyền, Sở Thành một bên giúp y tẩy trừ thân thể, một bên phủ móng vuốt lên bụng y, thầm nghĩ: “Con a, phụ hoàng người nhịn lâu như vậy mới ăn đến nương người, phụ hoàng là nhân không được, người phải tha thứ nhiều đi”.

Tác giả: (Phun, người gọi người đưa con như thế nào tha thứ a!)

Editor: em thích câu này của chị tác giả, em sẽ vote cho chị một phiếu...Sở Thành người thực cảm thú...

Sở Thành: Tâm nhi, tử nữ nhân...*cười ám muội* *ám khí lóe sáng*

Editor: á... ha ha ha ha...kia con bướm vàng... bướm vàng bay...*giả điên toàn tập*

11. Chương 11

Đảo mắt lại qua hai tháng. Bởi vì thân là nam nhân mang thai, Nhan Như Khuynh nôn oẹ thật sự nghiêm trọng, đã mang thai năm tháng, lại vẫn không thể ăn nhiều lắm đồ vật này nọ. Từ nhỏ đã được nuông chiều, cho dù vào cung cũng không phải chịu khổ sở quá nên y lập tức liền gầy rất nhiều, cũng đem Sở Thành đau lòng đến mỗi ngày đều đen mặt, trong triều đại thần đều đoán là vị thần tử kia chọc giận mặt rồng.

Lúc này, Nhan Như Khuynh đang ngồi ở ngự hoa viên thưởng hoa tại Thấm Hương đình, uống nước ô mai ướp lạnh, Lăng Yên ở một bên cầm cây quạt, ngày nóng đối với người mang thai như y thật khó khăn, đã làm cho Nhan Như Khuynh nhận hết tra tấn.

Trong tay đang cầm thi tập lại lật qua một tờ, Nhan Như Khuynh nét mặt tái nhợt, lấy thủ quyên (khăn tay thêu hoa) lau mồ hôi, Sở Thành vì có chuyện quan trọng nên đi ngự thư phòng, nghĩ đến bộ dáng phụng phịu khi hần không cam lòng rời đi, Nhan Như Khuynh không khỏi mỉm cười.

Lăng Yên nhìn thấy y như vậy, mở miệng nói: “Phu nhân thật sự là hảo phúc khí, có thể được Hoàng Thượng sủng ái như vậy, lại hoài thai tử...”

“Người, nha đầu kia, như thế nào nói hươu nói vượn! Hoàng Thượng còn chưa quyết định chọn người nào làm thái tử, sao không biết liêm sỉ như vậy, nói lầm bầm, thật là nô tài không biết phép tắc!” Đột nhiên một thanh âm xuất hiện, Lăng Yên nhìn lại, nguyên lai là Vân phi cùng mẫu thân nàng đang đứng bên cạnh, ở tập trung nhìn vào, cách đó không xa, cũng chính là Vân phi đồng dạng hoài thai năm tháng.

Lăng Yên nghe được ngôn ngữ của Từ mẫu không cung kính như thế, không khỏi tức giận, sau đó quay đầu lại nhìn Nhan Như Khuynh liếc mắt một cái, thấy Nhan Như Khuynh vẫn đang bình tĩnh bất động dung nhan, liền chỉ có thể cố nén xuống dưới, hừ mạnh một tiếng.

Lúc này Vân phi đã đi lên Thấm Hương đình, Từ mẫu lại mở miệng quát: “Làm càn! Nhìn thấy Vân phi nương nương nhưng lại không thi lễ!? Các người phản rồi.” Lăng Yên cười nhạo một tiếng, sau đó qua loa hướng về phía Vân phi thi lễ, mà Nhan Như Khuynh như cũ bất động, lại bưng lên nước ô mai uống một ngụm.

Nhan Như Khuynh nghĩ đến, thật sự là sa đoạ, không thể tưởng được chính mình thế nhưng có một ngày lại lưu lạc đến nông nổi cùng nữ nhân tranh giành tình nhân, thật sự là thất bại. Nghĩ vậy, y lắc đầu, trong lòng thầm mắng Sở Thành một câu.

Thấy Nhan Như Khuynh hoàn toàn không nhìn đến sự tồn tại của Vân phi, Từ mẫu tức giận mặt đều đỏ, đang muốn mở miệng mắng, Vân phi chỉ cần một ánh mắt liếc ngăn nàng lại, tự mình đi đến ghế đá ngồi xuống.

“Nhan tỷ tỷ, nga, bản cung ý vào so với tỷ tỷ tuổi tác có chút trẻ hơn, gọi người một tiếng tỷ tỷ, được không?” Vân phi vững vàng, trên mặt lộ ra một nụ cười, đối Nhan Như Khuynh nói.

Nhan Như Khuynh nhú mày, từ chối cho ý kiến, ánh mắt vẫn không ly khai bản thi tập kia.

Thấy tình hình như vậy, Từ mẫu mắng: “Nương nương đang hỏi, người sao không nói gì.” Đối với Từ mẫu đang mắng, Lăng Yên cực kỳ bất mãn, nhưng mà nàng cũng biết Nhan Như Khuynh có thái độ làm người cao ngạo, như là khinh thường chuyện như vậy, âm thầm nhẫn nại xuống dưới. Đem sắc mặt Lăng Yên xem ở trong mắt, Nhan Như Khuynh nói, “Ta đây là lấy bất biến ứng với vạn biến”, y làm không ra cùng nữ nhân tranh thủ loại chuyện tình cảm này.

Vân phi trong mắt cũng có bất mãn, cũng không biểu lộ ra, vừa cười mở miệng nói: “Kia, bản cung coi như tỷ tỷ cam chịu “. Sau đó nàng hướng Từ mẫu nháy mắt, “Gia huynh ngày hôm trước đi Nam Hải trở về, vì bản cung mang về một loại vật liệu may mặc, dùng trong mùa hè cực hữu hiệu, bản cung nghe nói tỷ tỷ sợ nóng, mang theo riêng một lại đây, cấp tỷ tỷ làm chút xiêm y mùa hè, coi như là cùng tỷ tỷ liên lạc cảm tình.”

Nghe được là có thể giải nhiệt ngày hè gì đó, Nhan Như Khuynh giương mắt nhìn một chút cái túi trong tay Từ mẫu, gật gật đầu làm cho Lăng Yên nhận lấy, sau đó nói: “Cám ơn nương nương” Thấy Nhan Như Khuynh không chút khách khí mà nhận lấy đồ vật này nọ, lại ngay cả một chút biểu tình cũng không chịu cấp cho nàng, Vân phi có chút chán nản, bưng lên Bích Loa Xuân trên bàn uống một ngụm.

“Bản cung nghe nói, tỷ tỷ theo Hoàng Thượng từ lúc ba tuổi, liền đi theo bên người hoàng thượng, đến nay cũng mười bốn năm có thừa, bản cung hôm nay xem ra, tỷ tỷ thật đúng là có thuật dưỡng nhan a.” Nhìn thấy dung mạo xinh đẹp của Nhan Như Khuynh, Vân phi mở miệng châm chọc.

“Đâu có.” Giương mắt nhìn nhìn trên mặt Vân phi bôi son phấn, y lộ ra một nụ cười khinh miệt.

“Người!” Vân phi áp chế lửa giận lại dễ dàng bị khơi mào, nàng neho lại mắt, lại giấu không được một tia oán độc kia chợt lóe rồi biến mất. Từ sau khi Hoàng Thượng lâm hạnh Nhan phu nhân này, không thấy bỏ qua nàng kia, không ngừng như vậy, trừ bỏ nàng, Hoàng Thượng không còn đi thị tẩm trong cung, hiện giờ trong hậu cung rộng lớn này chỉ lại còn lại nàng cùng này Nhan phu nhân.

Mà gần nửa năm qua, Hoàng Thượng lại là độc sủng Nhan phu nhân này, Vân phi trong lòng bắt đầu nảy mầm muốn giết hài nhi kia. Nàng từng cùng Thái hậu nương nương nói qua việc này, nhưng mà Thái hậu nương nương nhưng lại chính là cười cười nói một câu theo ý Thành nhi, sau đó cũng chỉ là khuyên nàng phóng khoáng tâm tư cùng Nhan Như Khuynh hảo hảo ở chung, hoàn toàn không có ý trừng trị hồ ly hoặc nhân này.

“Nghe nói tỷ tỷ sau khi hoài thai vẫn không tốt lắm, đây là long loại của Hoàng Thượng, người cần phải cẩn thận a.”

Nhan Như Khuynh còn không có mở miệng, xa xa chợt nghe đến thanh âm Lộ tổng quản: “Hoàng Thượng giá lâm ——”

Sở Thành đã thay y phục hàng ngày đang sải bước đi lên Thẩm Hương đình, đem Nhan Như Khuynh ôm vào trong ngực, sau đó hướng Vân phi bọn họ nói: “Miễn lễ.”

Sở Thành cầm tay Nhan Như Khuynh, nhìn y đang nhìn thư tịch gì, vừa cười hôn vành tai y, sau đó dường như lơ đãng hỏi: “Vân phi, người ở trong này làm cái gì?”

“Nô tì nhân đến vô sự, liền đến xem Nhan tỷ tỷ, cùng tỷ tỷ trò chuyện. Hoàng Thượng...” Thấy hoàng đế cùng Nhan Như Khuynh bộ dáng thân cận, Vân phi trong mắt hiện lên đau đớn cùng oán hận.

Không đợi Vân phi nói xong, Sở Thành cười một tiếng: “Nhan tỷ tỷ? Khuynh nhi, người khi nào thì thành tỷ tỷ?”

Cảm giác móng vuốt sói hạnh kiểm xấu của Sở Thành đang xoa đùi chính mình, Nhan Như Khuynh âm thầm trở mình xem thường, nói: “Ta như thế nào biết.”

Từ mẫu đứng bên cạnh kinh ngạc thấy Nhan Như Khuynh đang nói chuyện bất kính, hoàng đế nhưng lại không lộ ra chút hờn giận, ngược lại cười đến, cười đến..... thực *** loạn. (Tâm nhi: Đấy, có phải mình ta thấy Sở Thành người thật vô sỉ đâu, phải không Khuynh ca? Khuynh ca: (_ _//)) Sở Thành: *nói lầm bầm* *cầm chiếu thư* hình như đạo này thiên lao hơi vắng khách nhỉ?) Ai u, này thật đúng là thiếu niên thiên tử kia không giận tự uy không?

Vân phi đang muốn mở miệng nói, Sở Thành khoát tay chặn lại: “Vân phi đang mang thai, cần phải nghỉ ngơi nhiều hơn cho khỏe, người tới, dìu Vân phi nương nương hồi cung”. Nói xong, liền cúi đầu đùa giỡn với Nhan Như Khuynh.

Nghe vậy, sắc mặt Vân phi trắng nhợt, lại không muốn mất mặt ở trước mặt Nhan Như Khuynh, chỉ phải đoan trang thi lễ, xoay người cao ngạo rời đi.

12. Chương 12

Dùng mắt vĩ quét theo một chút bóng dáng Vân phi rời đi, Sở Thành lạnh lùng nói: “Nếu không xem nàng còn có điểm dùng...”

Nhan Như Khuynh theo thủy tinh bàn lấy ra một trái nho ướp lạnh, lột vỏ đưa đến miệng Sở Thành, “Chuyện của Vân gia đã giải quyết được chưa?”

“Vân Anh Nguyên dù sao cũng có mười mấy năm làm Tể tướng” biểu tình của Sở Thành đột nhiên âm ngoan, “Bất quá, ta đã muốn nắm được nhược điểm của hắn, hiện tại hắn đại khái đã muốn bị buộc nóng nảy, chỉ cần đợi cơ hội thích hợp đến, hừ”.

Kinh ngạc nhìn thấy biểu tình đó của Sở Thành, Nhan Như Khuynh dịu dàng xoa mặt Sở Thành, hắn phục hồi tinh thần lại, đối y lộ ra tươi cười, đáy mắt không hề có vẻ lo lắng, tất cả đều là toàn tâm toàn ý ôn nhu yêu say đắm.

Nhan Như Khuynh than nhẹ một tiếng, đúng vậy, theo hấn từ khi ba tuổi, mình chỉ có thể che chở hấn như một hạ nhân ở trong cung bình an qua ngày, nên hấn như thế nào mà có lòng dạ cùng thủ đoạn a. Chính là, hấn còn chính là đứa nhỏ a.

Thấy Nhan Như Khuynh tự dừng thở dài, Sở Thành nhất thời kinh hoảng, lại làm bộ bình tĩnh hỏi, “Làm sao vậy, người không thích nghe sao? Ta đây về sau không nói”.

Nhan Như Khuynh xì một tiếng bật cười, “Ta chỉ là nghĩ, Thành nhi trưởng thành, ta cũng già rồi”. Thấy Sở Thành phóng tâm mà nhuễn hạ cứng ngắc thân thể, y không khỏi có ý cười sâu sắc.

“Khuynh nhi miên man suy nghĩ cái gì vậy, ở trong mắt ta, Khuynh nhi vĩnh viễn là trẻ đẹp nhất”. Sở Thành trên mặt tràn đầy hạnh phúc, hấn vươn tay vuốt ve y giống như ôm luôn cả bụng, “Huống chi, trong bụng Khuynh nhi còn có đứa nhỏ của ta, ha ha, con của chúng ta”.

Có chút buồn cười nhìn thấy Sở Thành rõ ràng đã muốn lâm vào trong tưởng tượng đối đứa nhỏ của chính mình, Nhan Như Khuynh cảm giác được khoe mắt chính mình khoe mắt có chút cay, y còn nhớ rõ Sở Thành mười tuổi sau khi bí mật xử quyết sáu hoàng tử bức vua thoái vị, một người tránh ở góc sáng sủa của Thái tử cung bộ dáng không tiếng động khóc. Hiện giờ, Sở Thành đã có thể lộ ra nụ cười vui sướng tinh khiết như vậy, tươi cười không phòng vệ, y nguyện buông tha cho hết thảy, chỉ cần có thể bảo hộ tươi cười của hấn.

“A!” Bụng đột nhiên truyền đến một trận đau đớn, Nhan Như Khuynh kinh hô một tiếng.

Sở Thành ngây người một chút, lại mừng rỡ như điên mà đưa tay đặt ở địa phương mới vừa rồi máy thai, vui vẻ nói: “Động! Hấn động, Khuynh nhi, con của chúng ta, hấn động! Hấn đá ta.....” Khóe môi giờ lên, thừa nhận Sở Thành ôn nhu hôn môi như mưa hạ xuống, y nghĩ, hài tử của ta, người cũng nghĩ giống như ta, đúng không?

Thật vất vả, Sở Thành rốt cục cảm nhận được tân sinh mệnh vui sướng mà bình tĩnh trở lại, trên mặt hấn vẫn đang hàm chứa ý cười, “Khuynh nhi, lễ bộ đã chọn ngày lành, ngày mười lăm tháng mười hai là ngày tốt, đến ngày ấy, người sẽ trở thành thê của ta, thê duy nhất của ta”. Nói xong lời cuối cùng, thanh âm Sở Thành đã gần đến mức nỉ non, hấn đem mặt chôn ở cổ Nhan Như Khuynh, nghe lời người tối quen thuộc trong lòng mình, “Ta cảm thấy được ta là người hạnh phúc nhất trên đời này”.

Hoàn toàn tiến sát trong ngực Sở Thành, Nhan Như Khuynh nói dường như thở dài: “Ta cũng vậy.”

Đột nhiên, Lộ tổng quản bước nhanh chạy vào ngự hoa viên, quỳ rạp xuống trước Thẩm Hương đình, hai tay giơ lên cao một cái tấu chương, nói: “Hoàng Thượng, Tây cương tám trăm dặm kịch liệt, quân tình báo nguy!”

Nghe vậy, Sở Thành nhanh chóng nhắm mi, cầm lấy tấu chương trong tay Lộ tổng quản, Nhan Như Khuynh cũng lo lắng mà nhíu mày.

Đem tấu chương xem một lần rất nhanh, Sở Thành cười lạnh một tiếng, cẩn thận mà đem Nhan Như Khuynh đặt ngồi ở một bên ghế đá, sau đó đứng lên, hướng Lộ tổng quản phân phó: “Tuyên quân thần tiến cung nghị sự.”

“Nô tài lĩnh chỉ.” Lộ tổng quản lĩnh chỉ rời đi.

Sở Thành xoay người đón nhận ánh mắt lo lắng của Nhan Như Khuynh, xoa nhẹ đôi mày nhíu chặt của y, an ủi nói: “Đừng lo lắng, không có việc gì đâu, Khuynh nhi, không có việc gì thật mà. Ta trước đi Diêu Thanh cung.”

Nhan Như Khuynh tuy rằng bất an, lại tự mình nhin xuống, đối Sở Thành gật gật đầu: “Mau đi đi, quốc sự quan trọng hơn”.

13. Chương 13

Đêm lạnh như nước.

Lưu hồng trong cung, đèn đuốc sáng trưng giống như ban ngày.

Nhan Như Khuynh buông sách vở trong tay, có chút mệt mỏi mà nhắm mắt, Lăng Yên thấy thế liền tiến lên vì y mát xa huyết Thái Dương.

“Hiện tại là giờ gì?” Thoải mái thở ra một hơi, Nhan Như Khuynh một bên hỏi một bên thả lỏng thân mình tựa vào trên người Lăng Yên.

“Giờ sửu một khắc (tức rạng sáng một chút), phu nhân.” Lăng Yên đáp.

“Đã muốn đã trễ thế này a”. Nhan Như Khuynh có chút lo lắng nghĩ, tự Tĩnh Long trong năm hộ quốc, Đại tướng quân đã bại dân tộc Hung nô đến bây giờ, đã có hai mươi năm, dân tộc Hung nô ước chừng đã theo một thời gian sau chiến tranh mà khôi phục nguyên khí. Hay là dân tộc Hung nô là muốn thừa dịp Thành nhi sơ đẳng đại bảo (mới lên ngôi báu), trong triều mới quan cũ chưa bình định, từ giữa thu lợi?

Còn đang sầu lo, ngoài cửa đã truyền đến âm thanh “Hoàng Thượng giá lâm”. Nhan Như Khuynh không vội vàng đứng dậy, để Lăng Yên nâng dậy xuất môn nghênh giá.

Sở Thành đi đến bên người Nhan Như Khuynh, vẫy lui Lăng Yên, dang cánh tay đem Nhan Như Khuynh ôm trong ngực.

“Khuynh nhi, đã trễ thế này như thế nào còn không nghỉ ngơi? Người hiện tại cũng không phải là một người.” Sở Thành đỡ y đi đến phòng trong, một bên quan tâm nói.

“Ta lo lắng ngươi a”. Cảm nhận được Sở Thành mỗi một, Nhan Như Khuynh có chút đau lòng nói: “Dân tộc Hung nô hướng ta tuyên chiến, có phải hay không?”

Vào phòng, đem Nhan Như Khuynh diu đến trên giường ngồi xuống, Sở Thành lại ngồi xổm xuống, vì Nhan Như Khuynh bỏ đi hài miệt, trong miệng lên tiếng: “Đúng vậy.”

Kê cao gối đầu sau lưng Nhan Như Khuynh, lại giúp y mặc áo ngủ bằng gấm, Sở Thành lúc này mới ngồi ở bên giường, còn thật sự lại có chút lo lắng đối Nhan Như Khuynh nói: “Khuynh nhi, ta cùng với chúng thần thương nghị qua, ta quyết định, ngự giá thân chinh.”

“A?” Nhan Như Khuynh nghe vậy lắp bắp kinh hãi.

“Dân tộc Hung nô lần này thế tới rào rạt, ” Sở Thành tiếp tục nói, “Bạch thành, Trạch thành đã muốn thất thủ, hiện giờ ban bố Thiên Vu đã muốn nguy cấp, tình thế nguy cấp, ta phải thân chinh.”

“Như vậy a.” Nhan Như Khuynh dường như than thở nói.

“Ta đã sai người đem mười sáu hoàng thúc tìm về, ngày mai ta liền đem người phong làm quý phi. Thời điểm ta không ở đây người phải hảo hảo chiếu cố chính mình, bằng gì đó đừng ăn nhiều, phải ngoan ngoan uống thuốc bổ, ta đã sai Lâm ngự y làm ít tiên thuốc dưỡng thai cho ngươi. Phải nhớ kỹ hảo hảo nghỉ ngơi, bình thường đừng chạy loạn, ta đã đặc biệt chuẩn người nhà của ngươi có thể tiến cung cùng ngươi. Phải cẩn thận Vân gia, có việc đừng gạt, cứ nói cho mẫu hậu hoặc là mười sáu hoàng thúc.....”

Thâm tình nhìn người yêu nói liên miên lời nói quan tâm, Nhan Như Khuynh trên mặt nổi lên đỏ ửng.

Sở Thành không chút khách khí mà đem đầu lưỡi vói vào trong miệng Nhan Như Khuynh, nhiệt liệt cùng hân hôn cùng một chỗ.

Nụ hôn sâu thật dài chấm dứt, Nhan Như Khuynh tựa đầu vào trên vai Sở Thành, tay trái cầm lấy vạt áo của hắn, cái miệng nhỏ nhắn thở phì phò, một lát sau, y mới cất tiếng nói: “Thành nhi không cần lo lắng, ngươi cũng đừng quên, ta chung quy không phải là nữ tử a”.

Nghe được lời nói của người yêu, trên mặt Sở Thành tràn ra tươi cười, hắn như thế nào đã quên, người trong ngực không phải là người yếu đuối vô năng a! Nghĩ đến như vậy, Sở Thành không khỏi ôm chặt Nhan Như Khuynh, ngửi mùi thơm ngát lan ra từ trên người người yêu, trong ***g ngực hắn sóng tình triều động, thốt ra: “Khuynh nhi, ta hảo yêu ngươi. Hảo ham yêu ngươi, ta như vậy yêu ngươi...”

Bên tai là người yêu nói loạn yêu ngữ, Nhan Như Khuynh không chỉ hai má, ngay cả lỗ tai đều trở nên đỏ rực, khẽ mở miệng, nhỏ giọng nói một câu: “Ta cũng vậy.”

Thấy người yêu trở nên hồng toàn bộ mặt, Sở Thành không khỏi ở bên tai y cười trêu nói: “Ta rất cục biết tôm hấp là như thế nào làm thành.”

Nói xong, hần hầy còn cười ha ha.

Nhan Như Khuynh không thuận theo mà nắm tay thành quyền đánh vào trong ngực Sở Thành, hần ngưng cười, trên mặt tràn đầy hạnh phúc.

Một lát sau, hần đem Nhan Như Khuynh đặt ở trên giường, kéo hảo áo ngủ bằng gấm vì y, dừng ở bên gương mặt người yêu yên lặng ngủ, Sở Thành không khỏi trong lòng thầm cảm tạ ông trời.

Vì không muốn đánh thức Nhan Như Khuynh, Sở Thành đứng dậy đi ra ngoài phòng, một hắc y nhân vô thanh vô tức xuất hiện ở trước mặt hần, cung kính hướng về phía Sở Thành quỳ xuống hành lễ.

14. Chương 14

Bất luận lại như thế nào không tha, vẫn là đã đến ngày Sở Thành xuất chinh.

Sở Thành nhẹ nhàng kéo chăn xuống giường, Nhan Như Khuynh liền tỉnh lại. Nhìn thấy bóng đen ở trong đáy mắt Nhan Như Khuynh, Sở Thành đau lòng cúi đầu hôn lên mắt y, nói: “Đừng đứng lên, ngủ tiếp một lát đi.”

Nhan Như Khuynh thuận theo nhắm mắt lại, sau đó Sở Thành xoay người đi rửa mặt thay quần áo, y được Lăng Yên nâng đứng lên, ân vòng eo bủn rủn ngồi ở bên giường chờ Sở Thành.

Sở Thành sau khi làm xong đi vào, Lăng Yên đã chuẩn bị tốt áo giáp đặt một bên cho hần, Nhan Như Khuynh đứng lên, Sở Thành liền sải bước tiến lên đưa hần nửa dựa nửa ôm vào trong ngực.

“Không phải nói cho người đừng đứng lên sao, người thân mình không tốt, phải biết hảo hảo chiếu cố chính mình.”

Dường như trong giọng nói trách cứ bao hàm nồng đậm sự quan tâm, Nhan Như Khuynh mũi đau xót, suýt nữa rơi lệ, không khỏi âm thầm ảo não, Sở Thành cũng không phải không trở lại, y không cần ưu thương như thế.

Nhan Như Khuynh không nói gì, chính là ngẩng đầu nhìn Sở Thành liếc mắt một cái, tự sân tự oán, Sở Thành bị nhìn làm cho trong lòng vừa động, cúi đầu liền ngậm hai phiến môi đỏ mọng của Nhan Như Khuynh, liếm lộng duyên hôn, làm mọi cách xao động.

Biết Nhan Như Khuynh mau chóng sẽ tức giận, Sở Thành mới không cam lòng mà buông ra đôi môi ướt át sưng đỏ kia, ánh mắt mê đắm mà nhìn Nhan Như Khuynh.

Nhan Như Khuynh quay người lại dờn đi ôm ấp của Sở Thành, mắng: “Điều nhanh phải xuất chinh, còn không đứng đắn như vậy”.

Sở Thành khóe miệng mang ý cười, buông thân thể người yêu ra, hưởng thụ Nhan Như Khuynh vì chính mình mặc vào chiến giáp.

Tuy rằng đã mang thai hơn năm tháng lại vì Sở Thành mặc chiến giáp có chút cố hết sức, nhưng Nhan Như Khuynh một chút cũng không muốn nhờ người khác làm thay, giúp Sở Thành mặc hảo áo choàng. Nhan Như Khuynh tựa trán ở trước ngực Sở Thành đang mặc kim giáp thượng, Sở Thành thân thủ ôm vào bên hông Nhan Như Khuynh, ý cười đơn thuần mà đem hai má tựa vào đỉnh đầu Nhan Như Khuynh, hỏi: “Luyện tiết ta?”

Nhan Như Khuynh rầu rĩ đáp “Ân” một tiếng, sau đó ngẩng đầu nhìn ánh mắt Sở Thành, còn thật sự nói: “Chuyến đi này gian nguy, chính người nên bảo trọng nhiều hơn”.

Sở Thành thu ý cười, trong mắt lưu quang tràn đầy màu (ta không biết này từ cũng không thể được như vậy dùng = =), nhẹ nhàng mà “Ân” một tiếng.

Nhan Như Khuynh thân thủ vuốt ve hai má Sở Thành, nhẹ giọng nói: “Ta cùng đứa nhỏ, cùng với con dân, xin đợi Hoàng Thượng chiến thắng trở về!”

Nghe vậy, Sở Thành gắt gao mà đem Nhan Như Khuynh ôm lấy, dùng thanh âm kiên định nói: “Chờ ta, ta nhất định sẽ hoàn hảo trở về.”

“Ta chờ người.” Nhan Như Khuynh dán vào lỗ tai Sở Thành, đồng dạng kiên định nói.

“Hoàng Thượng, giờ tới rồi.” Ngoài cửa truyền đến thanh âm nhắc nhở của Lộ tổng quản.

Sở Thành ở trên đỉnh đầu Nhan Như Khuynh dùng sức hôn một chút, tiếp nhận hai tay Lăng Yên đang cầm bội kiếm giắt vào bên hông, đối Nhan Như Khuynh nói: “Hảo hảo chiếu cố chính mình cùng đứa nhỏ!” Liền xoay người rời đi.

Nhìn theo thân ảnh Sở Thành rời đi trong tầm mắt chính mình, sau đó Nhan Như Khuynh vội vàng rửa mặt thay quần áo, liền ngồi lên xe ngựa đang đứng đợi ở ngoài cung.

Xe ngựa vững vàng đi tới ở đi hướng vùng ngoại ô kinh thành, sáng sớm đích ngã tư đường chạy về thủ đô người đi đường còn không nhiều, chung quanh một mảnh yên ắng. Nhan Như Khuynh trong lòng lại rồi tỉnh rồi mù, một là lo lắng Sở Thành, một là sau khi Sở Thành rời đi, y liền phải một mình đối mặt cả triều văn võ, lại hoài đứa nhỏ, hơi vô ý liền có thể bị mất mạng.

Xa phu hiển nhiên là kỹ thuật điều khiển vô cùng tốt, xe ngựa vẫn duy trì trạng thái vững vàng tiến đến điểm tướng thai bên ngoài, Nhan Như Khuynh xuống xe, ở dưới sự nâng đỡ của xa phu cùng Lăng Yên, hướng thủ vệ đưa ra thứ chứng minh thân phận liền tiến nhập điểm tướng thai bên cạnh.

Nhìn nam tử đang duyệt binh tướng trên đài anh minh tuần đỉnh kia, Nhan Như Khuynh thở dài một tiếng. Chợt nghe trên núi cách đó không xa truyền đến một tiếng đàn du dương, sau đó là tiếng ca đau thương triền miên của nữ tử.

Ngô Sơn Thanh, Việt Sơn Thanh, hai bờ sông Thanh Sơn đưa tiễn nghênh. Ai ngờ ly biệt tình?

Quân doanh lệ, thiếp doanh lệ, la mang đồng tâm kết chưa. Giang đầu triều đã bình.

“Ước chừng là tiểu thư nhà nào đến tặng người trong lòng xuất chinh đi.” Lăng Yên nói như thế.

Ở trong tiếng ca uyển chuyển, hướng chỉ khí hai mươi vạn đại quân hoài giết địch đền nợ nước, nện bước đều nhịp, ngắt đầu ưỡn ngực hướng biên quan xuất phát.

Ở cuối cùng sau khi một binh sĩ rời đi, tiếng ca lú lo dừng lại, y còn có thể nghe được thanh âm nữ tử khóc. Nhan Như Khuynh ngẩng đầu nhìn trên núi, xoay người hướng xe ngựa đi đến. Xa phu cùng Lăng Yên đi theo phía sau y, đưa y đi lên xe ngựa, sau đó lặng yên không một tiếng động ly khai.

15. Chương 15

Một tháng sau.

“Nô tì thỉnh an Thái hậu nương nương.”

Trang thái hậu khẽ mỉm cười tiến lên đem Nhan Như Khuynh đỡ đứng lên, nhìn thấy Nhan Như Khuynh so với bụng phụ nhân bình thường mang thai sáu tháng còn lớn, nàng không khỏi có ý cười sâu sắc.

Nhan Như Khuynh ngồi trên ghế dựa, Trang thái hậu ánh mắt nhu hòa không e dè dừng ở trên bụng Nhan Như Khuynh, cười nói: “Xem ra, giống như không chỉ có một đứa nhỏ đâu. Như Khuynh, thái y nói như thế nào?”

Bị trang thái hậu nhìn đến có điểm xấu hổ, nhưng là Nhan Như Khuynh vẫn là mỉm cười gật gật đầu: “Lâm thái y nói, hẳn là song thai nhi tử.”

“Kia thật đúng là chuyện tốt a. Như Khuynh a, người hiện tại cũng không chỉ hai người, nhất định phải hảo hảo chiếu cố chính mình a, bên người người cung nữ thái giám đủ dùng không, không đủ ai gia lại cấp mấy cung nữ thông minh đến Lưu Hồng cung.”

“Tạ ơn thái hậu nương nương quan tâm. Bất quá trong Lưu Hồng cung cung nhân đã đủ rồi, nương nương lo lắng rồi.” Tuy rằng thập phần không quen, nhưng Nhan Như Khuynh vẫn giữ khuôn mặt tươi cười cùng Trang thái hậu trả lời.

“Tính ngày, ta nghĩ đại quân hẳn là đã muốn tới biên quan rồi đi.” Trang thái hậu ngẩng đầu, ánh mắt không biết rơi xuống nơi nào, “Cầu mong tổ tiên Sở gia phù hộ hoàng nhi đánh bại dân tộc Hung nô.”

Nhan Như Khuynh thùy hạ ánh mắt, “Hoàng Thượng nhất định chiến thắng trở về.”

“Đúng rồi, ” Trang thái hậu vừa chuyển câu chuyện, lại lần nữa lộ ra tươi cười, “Vân Tể tướng hôm nay đưa tấu chương lên, Mặc nhi, nhanh đi lấy tới cho Như Khuynh nhìn xem.”

Cảm thấy được Trang thái hậu nụ cười lộ ra điểm kỳ quái, nhưng là trên tay đã bắt được tấu chương thật dày, Nhan Như Khuynh phải cúi đầu, tinh tế mà xem tấu chương.

“..... Thần nghĩ đến, Nhan thị phẩm đức thấp, hình dung thô鄙, dáng vẻ đánh mất đoan trang, vô phúc khí chất cao quý. Nhan thị lại xuất thân thương nhân, gia thế ti tiện. Thêm nữa tuổi nhưng lại hơn Hoàng Thượng mười bốn cái xuân thu, quả thật du chế thậm hĩ..... Bởi vậy, thần tấu thỉnh thái hậu nương nương nắm rõ, đem nhan thị giáng làm mỹ nhân.”

“Hách, giáng làm mỹ nhân.....” Nhan Như Khuynh hơi hơi có chút kinh ngạc, Vân Anh Nguyên còn muốn đưa y từ chính nhất phẩm giáng đến chính tứ phẩm, thật sự là muốn y vào chỗ chết a. Sau đó y lại lộ ra biểu tình thản nhiên, dù sao muốn hoàn toàn củng cố vị trí nữ nhân của hắn ở trong cung, mình chính là chương ngại thật lớn.

“Không biết ý Như Khuynh như thế nào?” Trang thái hậu cười cười, hỏi.

“Nô tì là thê tử của Hoàng Thượng, cũng không phải thê tử của Vân Tể tướng, hắn nói giáng liền giáng sao?!”

Nghe lời nói của Nhan Như Khuynh thậm chí có chút bất kính, Trang thái hậu nhưng không có chút dấu hiệu tức giận, chính là cười đến càng thêm thoải mái, “Quả nhiên là Như Khuynh nghĩ gì nói vậy a.”

Nhan Như Khuynh lộ ra một chút ý cười lấy lòng, dường như làm nũng nói: “Vốn chính là như vậy thôi.” Mà hết thấy những biểu hiện này, xuất hiện ở trên gương mặt nhu hòa của Nhan Như Khuynh cũng không đột ngột mấy.

“Ha ha, Như Khuynh là do đích thân hoàng nhi chọn, Vân Anh Nguyên hẳn là gì mà nói giáng liền giáng.” Trang thái hậu lộ ra ý cười thoải mái đối diện với vẻ mặt tươi tắn của Nhan Như Khuynh, “Bất quá, trên tấu chương như vậy, cũng không chỉ một mình Vân Anh Nguyên a.” Nói xong, Trang thái hậu hướng mắt nhìn lại Nhan Như Khuynh với ý tứ hàm xúc không rõ.

Nghe vậy, Nhan Như Khuynh lược lược suy nghĩ một chút, đối Trang thái hậu nói: “Nô tì hiểu được. Nghe nói Tào thái sư chuẩn bị ăn mừng có cháu đích tôn, nô tì nghĩ muốn đi thăm một chút Tào thái sư để chúc mừng.”

Trang thái hậu lộ ra vẻ mặt vừa lòng: “Không tồi, hẳn là nên đi thăm một chút. Như Khuynh cũng nhớ rõ thay ai gia chúc mừng Tào thái sư một chút a.”

“Nô tì tuân chỉ.”

“Tốt lắm, Như Khuynh bồi ai gia nói chuyện lâu như vậy, cũng mệt mỏi đi.” Trang thái hậu quan tâm nói, “Mau trở về hảo hảo nghỉ ngơi đi, quỳ an liền miễn đi. Nếu Như Khuynh có chỗ nào không thoải mái, hoàng nhi sẽ hướng ai gia khởi binh văn tội.”

“Dạ, thái hậu nương nương.” Nhan Như Khuynh dưới sự nâng đỡ của Lăng Yên, hướng Trang thái hậu hơi hạ thấp thân thể, liền xoay người hướng cửa cung đi đến.

Thời điểm sắp ra khỏi An Hòa cung, một tiếng thái giám sắc nhọn thông báo truyền đến: “Ung thân vương đến ——”

Nhan Như Khuynh kinh ngạc ngẩng đầu, vừa lúc thấy một nam tử phong thần tuấn lãng cao lớn hướng phía này đi tới, đã thấy rõ dung nhan nam tử kia, Nhan Như Khuynh mới hơi hơi hạ thấp thân mình, hướng Ung thân vương Sở Phi Ngũ thi lễ: “Vương gia kim an.”

Sở Phi Ngũ kinh ngạc nhìn thoáng qua người mang cung trang nữ tử ở trước mắt, sau đó lộ ra vẻ mặt thân thiết, nói: “Người chính là nhũ mẫu nuôi lớn Sở Thành hiện đang là quý phi?”

Nhan Như Khuynh thẳng đứng dậy, biết vâng lời mà trả lời lại: “Chính là nô tì.”

Tuy rằng thừa nhận trên người Sở Phi Ngũ tản mát ra khí thế áp đảo, Nhan Như Khuynh lại như cũ đánh giá công tử thanh tú đi theo phía sau hẳn.

Này, chính là mười sáu năm trước Vương gia thà rằng tước tịch vi dân (nghĩa là bị tước bỏ vương vị giáng làm thứ dân) cũng muốn cùng hẳn cùng một chỗ.

Mà công tử kia, hiện tại đang có chút không biết làm sao nhìn Nhan Như Khuynh, không biết nên hay không nên hành lễ, nên như thế nào hành lễ, bộ dáng chân tay luống cuống, ngay cả Nhan Như Khuynh nhìn đều nhìn không được thích thú.

Bất mãn trừng mắt nhìn Nhan Như Khuynh, Sở Phi Ngũ đem mười phần thân thủ mà ôm Nam Hạo vào lòng, lộ ra một bộ mặt “Đây là vợ ta, người không được có chủ ý đánh hẳn bằng không cho người chết không có chỗ chôn”.

Nhìn thấy mặt Nam Hạo đỏ lên, khuôn mặt nhỏ nhắn ngượng ngùng giãy dụa ra khỏi ôm ấp của Sở Phi Ngũ, Nhan Như Khuynh che miệng cười khẽ một tiếng, nói “Nô tì cáo lui” liền nghiêng người rời đi.

Xem ra, nhược điểm của Ung thân vương, chính là Nam Hạo.

P/S: *tung bông* Xin chào các vị bằng hữu xa gần, ta đã trở lại a!

Haizzz, dạo này ta đi làm nên không có nhiều thời gian post mặc dù ta đã edit xong bộ này ùi! Thiết là xin lỗi các bạn...

16. Chương 16-1

“Nương.” Nhan Như Khuynh ôm bụng, vốn định đứng dậy nghênh đón mẫu thân, Nhan mẫu lại nhanh thấy y từng bước chạy nhanh đi ra phía trước.

“Ai u tiểu tử tông của ta, đừng đi nhanh, cẩn thận thân mình.” Nhan mẫu trên mặt tràn đầy từ ái tươi cười, ngồi ở bên cạnh Nhan Như Khuynh, lôi kéo tay y, tinh tế nhìn thấy sắc mặt đứa con cùng thân mình đều tốt. Sau đó lại nói liên miên, dặn dò đứa con hảo hảo chiếu cố thân mình, còn nói trong nhà không sự tình gì, làm cho Nhan Như Khuynh không cần lo lắng.

“Đúng rồi, Hồng Tư đưa cho ta một phong thư cho người.” Nói xong, Nhan mẫu từ trong lòng lấy ra một phong thư, đưa cho Nhan Như Khuynh.

Tiếp nhận thư tín, sau đó Nhan Như Khuynh cẩn thận mở ra sau khi nhìn quanh. Mấy ngày trước đây y gọi người mang lời nhắn đến Nhan Hồng Tư, nhờ Nhan Hồng Tư giúp hẳn tra thái độ của các vị đại thần trong triều đối với y, có mấy người là phản đối y, lại có mấy người là không phản đối y, biết người biết ta, mới có thể trăm trận trăm thắng.

Đọc xong thư của Nhan Hồng Tư, Nhan Như Khuynh lâm vào trầm tư. Phản đối y đều là thân tín của Vân Anh Nguyên, những người có quan hệ trực tiếp do một tay Vân Anh Nguyên đề bạt đi lên, lực bộ trong lúc đó phản đối không phải rất cao. Dù sao người sáng suốt đều thấy Nhan Như Khuynh thật ra không có làm ra cái gì quá phận hoặc là họa quốc hại dân, ai ngu ngốc mà dám cùng tân hoàng nói không được.

Trầm Ly đại khái sắp đã trở lại, chỉ cần tìm được căn cứ chính xác của Vân Anh Nguyên buôn bán muối lậu, cầm được sổ sách của hắn, bắt, cầu, cào tiên sinh phòng thu chi của hắn, đến lúc đó, y cũng sẽ không tái sợ hắn. Về phần Tào thái sư, tuy rằng Tào thái sư tuổi đã lớn, không quá nhúng tay việc trong triều, nhưng hẳn dù sao cũng là nguyên lão hai triều, môn sinh trải rộng khắp thiên hạ, ở trong triều lực ảnh hưởng cũng

là rất lớn. Nếu có thể thỉnh được Tào thái sư vì chính mình nói, ít nhất có thể làm rất nhiều người trong triều cảm niệm.

Về phần binh quyền thủ vệ kinh thành trong tay Vân Anh Nguyên kia, chỉ cần Ung thân vương ra tay, nhất định có thể cầm lại. Hiện tại y thật phải cẩn thận giấu lại muốn như thế nào thu phục Nam Hạo cùng thỉnh được Tào thái sư ra mặt.

Đội Nhan Như Khuynh phục hồi tinh thần lại, mới phát hiện chính mình nhưng lại không nhớ rõ mẫu thân còn tại nơi này, cứ như vậy ngồi ngốc lẳng, không khỏi lộ ra vẻ mặt ngượng ngùng.

Nhan mẫu hiền lành cười sờ sờ tóc Nhan Như Khuynh, nói: “Đứa nhỏ này, cũng không phải lần đầu tiên ở trước mặt mẹ giận người. Tiểu khuynh trước kia a, luôn thích thiên mã hành không nghĩ muốn rất nhiều đồ vật này nọ đâu.”

Đúng vậy, mười bảy năm trước kia đều là bị nhốt tại Nhan phủ kín cổng cao tường, rõ ràng là nam hài, cũng không có thể giống nam hài như vậy xuất môn hoặc là giống những nam hài nhỏ khác như vậy đi ra ngoài ngoạn, chỉ có thể nghĩ muốn cười.

Nhan Như Khuynh dùng ánh mắt ôn nhu nhìn mẫu thân từ ái, nhưng không có hảo oán giận gì, đó là bởi vì cha mẹ thương y như vậy, sợ y không thể bình an lớn lên mới hạn chế y như vậy, gian nan di chuyển thân mình, Nhan Như Khuynh ôm mẫu thân một chút.

“Nương, cảm ơn ngài, cho tới bây giờ đều dung túng ta.”

“Đứa nhỏ này, ngươi là hài tử của ta, nói cái gì cảm tạ với không cảm tạ đây, ngươi là hài tử của ta a.” Nhan mẫu ghen ngào một chút, nàng mặc dù không rõ trong triều sự tình, nhưng nàng ít nhất hiểu được Tế tướng Vân Anh Nguyên muốn đổi đứa nhỏ của nàng nhiều bất lợi, mà nàng có thể làm được, chính là như vậy yên lặng mà đổi theo y mà thôi.

Mắt thấy Nhan mẫu khóc, Lăng Yên thông minh nói: “Nương nương, ngài nên dùng bữa.”

“Tiểu Khuynh, ngươi xem nương.” Nhan mẫu buông Nhan Như Khuynh ra, ngượng ngùng lau nước mắt, “Tiểu Khuynh nên dùng bữa, đừng chậm trễ.”

“Nương, cùng dùng bữa đi.” Nhan Như Khuynh dưới sự trợ giúp của Nhan mẫu đứng lên, hướng Nhiễm Hoa thỉnh đi đến.

Tuyển dụng vật liệu gỗ chế tác tốt nhất mà thành bàn lớn trên đó đã bày đầy thức ăn, giúp đỡ Nhan Như Khuynh tại vị trí ngồi tốt, Nhan mẫu mới ngồi ở bên cạnh Nhan Như Khuynh. Đột nhiên Nhan mẫu mở ra một cái thang chung đang đầy nắp, kinh hô: “Này không phải ba ba hầm sao?!”

Một bên hầu hạ Lộ tổng quản hỏi một chút cung nhân, nói: “Nhan phu nhân, đây là ba ba hầm.”

“Các ngươi như thế nào làm cho Tiểu Khuynh ăn cái này, ba ba có góc cường dùng để thông máu huyết, tác dụng tán ứ, phụ nữ có thai ăn sẽ có nguy cơ sảy thai!” Nhan mẫu một hơi nói ra làm mọi người kinh sợ. (Phù, đúng là nội cung thâm sâu như biển a, chút nữa thì bảo bảo bị tổn hại rồi, Khuynh ca hảo đáng thương a...)

Lộ tổng quản lại thay đổi sắc mặt, hướng cung nhân giận dữ hét: “Là người nào to gan, dám bưng lên thứ này mang đến bất lợi cho quý phi nương nương!”

Nhan Như Khuynh cười lạnh một tiếng, “Đem đầu bếp hầm canh này dẫn tới. Bản cung muốn đích thân hỏi hần”.

17. Chương 16-2

“Nô tài khấu kiến nương nương thiên tuế.” Ngự trù bị dẫn tới liền quỳ dưới đất hô.

“Ngươi chính là đầu bếp làm món ba ba hầm này?” Nhan Như Khuynh hỏi.

“Hồi bẩm nương nương, này ba ba hầm quả thật là do nô tài làm.” Ngự trù kia cũng không ngẩng đầu lên liền trả lời.

“Người tên là gì?”

“Hồi bẩm nương nương, nô tài tiện danh Trương Anh Phú.”

“Nga, Trương Anh Phú. Vậy người nói, ba ba hầm ăn có lợi gì?” Nhan Như Khuynh đưa tay nhẹ nhàng phủ lên cái bụng đã cao ngất của mình.

Nghe vậy, Trương Anh Phú cả người chấn động, run giọng nói: “Hồi bẩm nương nương, ba ba kết âm bổ thận, có thể tăng cường thể lực, thanh nhiệt, đánh bại thấp dị thường thể ôn lên cao, có khả năng tiêu tán những khối bầm trong cơ thể, đối người thường mà nói, là đại bổ. Nhưng ba ba tính vị hàn hàn, có góc cường thông huyết lạc, tác dụng tán ứ, cho nên có thể làm sẩy thai, phụ nữ có thai không nên ăn.”

“Người đúng là rất thành thực.” Nhan Như Khuynh nghiêng ngẫm dường như nói, “Vậy người lại vì sao đem này canh hầm trình lên cho bản cung dùng? Bản cung biết người sẽ không vô cớ mưu hại bản cung, nếu không, người liền sẽ không thuận theo như thế. Như vậy.....”

Nhan Như Khuynh ngừng lời, đánh giá thân thể Trương Anh Phú run nhẹ đang quỳ thẳng lưng.

Đợi trong chốc lát, còn không thấy Trương Anh Phú nói chuyện, Nhan Như Khuynh biết người này nhất định là thập phần quật cường, chỉ có thể bắt đắc dĩ đích nói: “Bản cung biết là vị nương nương nào cho người làm như vậy, bản cung nhìn người thật ra là người thành thật, không giống người tham tài mưu quyền, cho nên người nhất định là có nhược điểm gì bị người khác nắm trong tay hoặc là có người trọng yếu gì bị nhốt phải không?”

Ở trong cung ngày người mười mấy năm, tần phi tranh đấu trong cung y cũng nhìn rõ ràng, đơn giản chính là thủ đoạn này đó.

Trương Anh Phú thân thể run rẩy lợi hại hơn, Nhan Như Khuynh nhìn lên liền biết hẳn nói được tám chín phần mười sự thật, “Như vậy hiện tại, người vẫn là kiên trì không nói sao?”

“Hồi bẩm nương nương,” giống như trải qua giây dựa trong lòng, Trương Anh Phú rốt cục mở miệng nói: “Là, là Vân phi nương nương mệnh nô tài làm như vậy! Nô tài không nghĩ hại nương nương, chính là, Vân phi nương nương bắt cóc mẫu thân cùng thê nhi nô tài, nô tài, nô tài.....”

Trương Anh Phú thống khổ nhắm mắt lại, Nhan Như Khuynh thấy thế khẽ cười một tiếng, ngẩng đầu nhìn tổng quản nói: “Lộ công công, tuyên ngự y đi.”

Lộ tổng quản kinh ngạc nhìn Nhan Như Khuynh, nhưng vẫn là chấp tay cúi đầu lui ra ngoài tuyên Lâm ngự y tiến cung. Nhan mẫu kỳ quái hỏi: “Tiểu khuynh, kêu ngự y làm cái gì?”

“Nương, ta đều có dụng ý của ta, ngài đừng động a.” Nhan Như Khuynh hướng Nhan mẫu cười trấn an. Vân Anh Nguyên không có khả năng không phát hiện có người điều tra hẳn, lấy cá tính cẩn thận của hẳn mà nói, nhất định không cho phép Vân phi hồ nháo như vậy, chỉ cần Vân Anh Nguyên giết chết y, Vân phi kia là người duy nhất có mang huyết mạch hoàng gia. Y không ngại tương kế tựu kế, làm cho Vân phi vui vẻ một chút, làm cho Vân Anh Nguyên loạn một chút trận tuyến đầu.

Nhan mẫu nói: “Nương mặc kệ người, chỉ cần nhĩ hảo hảo chiếu cố chính mình là tốt rồi, như vậy nương liền an tâm.”

“Ta biết mà, nương.” Nhan Như Khuynh đối Nhan mẫu nói, sau đó nhìn về phía Trương Anh Phú, híp mắt hơi hơi cười lộ lên, “Về phần người..... Lăng Yên, đem ngay cả thị vệ kêu tiến vào.”

Lăng Yên theo lời kêu nam tử cao ngất đang giữ ngoài cửa kêu tiến vào, Nhan Như Khuynh nói: “Trương Anh Phú, bản cung làm cho người ta đem người đuổi khỏi cung, lại đem cả nhà người đuổi ra khỏi kinh thành, cho thị vệ hộ tống các người đến chỗ các người muốn, cả nhà các người mai danh ẩn tích, hảo hảo tận hưởng cuộc sống đi.”

“A?” Trương Anh Phú không dám tin ngẩng đầu nhìn hướng Nhan Như Khuynh, sau một lúc lâu mới phản ứng lại, không ngừng hướng Nhan Như Khuynh dập đầu nói: “Tạ ơn nương nương ân điển, tạ ơn nương nương ân điển!”

“A, ông trời có mắt, người không lòng dạ nào gia hại bản cung, cho dù bưng lên ba ba hàm cũng là dễ dàng làm cho người ta nhìn ra đối phụ nữ có thai bất lợi, bản cung biết người thiện tâm, làm sao nỡ làm khó tính mệnh của người. Chỉ mong người về sau có thể nhớ kỹ bản cung cứu người một mạng, không thể tái làm việc hại người.”

“Tạ ơn nương nương ân điển, tạ ơn nương nương ân điển!” Trương Anh Phú nói năng lộn xộn cảm tạ.

Mà Lâm ngự y lúc này đã chạy đến, Nhan Như Khuynh phát tay miễn lễ cho Lâm ngự y, đối thị vệ nói: “Tốt lắm, mau đưa hần đuổi ra ngoài đi”

Nam nhân trầm mặc quỳ xuống hành lễ liền đem Trương Anh Phú đuổi đi ra ngoài, Lâm ngự y không hiểu ra sao đứng ở một bên, khó hiểu nhìn thấy một màn này, sau đó hần kinh ngạc phát hiện trên bàn có ba ba hàm, “Nương nương, đây là ba ba hàm a!”

Lộ tổng quản tức giận lệnh cho người ta đem ba ba hàm đi xuống, Nhan Như Khuynh cười cười nói: “Lâm ngự y còn không có dùng cơm trưa đi, không bằng ngồi xuống cùng bản cung cùng nhau dùng bữa đi.”

18. Chương 17

Nơi này là chỗ nào?

Nhan Như Khuynh mờ mịt nhìn chung quanh, sa mạc hoang vắng, phòng ốc rách nát, mờ mịt một mảnh sương trắng, cùng với âm thanh chọt xa chọt gần của lưỡi mác giao kích, cùng tiếng giết.

Ý nghĩ trống rỗng, Nhan Như Khuynh không tự chủ được đi đến phía trước, hướng âm thanh lưỡi mác giao kích đi đến. Xuyên qua sương trắng, trước mắt xuất hiện hai thân ảnh mơ hồ, đến gần chút, tái gần chút, Nhan Như Khuynh rốt cục thấy rõ, trong đó một người đứng là Sở Thành.

Nhan Như Khuynh muốn nói lại phát hiện không thể phát ra âm thanh, y lo lắng nhìn phía Sở Thành, lại thấy Sở Thành không địch lại, cánh quân bị địch phục sức mơ hồ thấy bóng người đang hung đâm một kiếm, máu tươi bỗng nhiên phun ra, Nhan Như Khuynh kinh hãi không thôi, mở lớn miệng cũng không thể phát ra âm thanh, cước bộ giống như quán duyên không thể đi trước.

“A ——”

Mang thần tình cả kinh mồ hôi lạnh đổ khắp người, Nhan Như Khuynh kêu sợ hãi một tiếng, theo ác mộng tỉnh lại, ngồi dậy từng ngum từng ngum thở phì phò.

“Nương nương, làm sao vậy?” Lăng Yên bước nhanh đi đến bên giường Nhan Như Khuynh đang muốn đứng dậy, lo lắng hỏi, “Nương nương, có phải hay không muốn? Muốn tuyên ngự y hay không?” Đỡ Nhan Như Khuynh ngồi xong, kéo hảo chăn, Lăng Yên gọi cung nhân thức dậy, lại dâng một ly ôn trà.

Uống xong trà an thần, Nhan Như Khuynh lộ ra nụ cười suy yếu, tùy ý Lăng Yên vì y chà lau mồ hôi trên mặt, “Không có việc gì, nghỉ ngơi là tốt rồi.” Lại nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, Nhan Như Khuynh lại hỏi: “Hiện tại là mấy giờ?”

Lăng Yên nhìn đồng hồ nước treo trên tường, đáp lại: “Nương nương, đã muốn giờ mẹo hai khắc (rạng sáng sáu điểm). Ngài còn muốn ngủ tiếp nữa không?”

Thân thủ khẽ vuốt ve con bói vì bất an mà đá bụng, Nhan Như Khuynh hồi tưởng cảnh trong mơ mới vừa rồi, thượng kinh hồn chưa định đường như nói: “Không được, bản cung phải tắm rửa.”

“Dạ, nương nương.”

Tắm rửa rửa mặt qua đi, sắc trời đã muốn dần dần sáng lên, Nhan Như Khuynh ném qua đồ ăn sáng, ở dưới sự hầu hạ của Lăng Yên, thay cung trang ra ngoài. Chải đầu ra vẻ không thu hút hướng kiệu nhỏ đang đợi ở ngoài hoàng cung to lớn vững vàng hướng Thái sư phủ mà đi.

“Vi thần đợi quý phi nương nương đã lâu.”

Đang khi Nhan Như Khuynh thấy lão thái sư Tào Dạ đứng ở bên trong cửa Tào phủ đối y nói những lời này, Nhan Như Khuynh liền biết có lẽ hôm nay cũng không cần tốn nhiều lời.

Ngồi ở Tào phủ có điều, so sánh bí ẩn bên trong phòng khách, Nhan Như Khuynh nhìn như tùy ý cùng Tào Dạ hàn huyền, chợt nghe nội ốc truyền đến một trận âm thanh thật nhỏ trẻ con khóc nỉ non, Nhan Như Khuynh đầu tiên là kinh ngạc, sau đó hiểu rõ.

Mệnh hạ nhân đem bảo bối tôn tử chính mình ôm ra đến trong lòng chính mình Tào Dạ trên mặt lộ ra vẻ mặt đắc ý, hơi khoe nói: “Mới vừa rồi lão phu cùng cháu nội chơi đùa, chợt nghe hạ nhân báo lại nương nương đại giá quang lâm, lão phu không dám chậm trễ, thiếu chút nữa đem hân quen ở trong phòng.”

“Thật sự là, bản cung thiếu chút nữa đã quên phải chúc mừng thái sư, chúc mừng ngài mừng đến kim tôn a.” Nhan Như Khuynh nói xong, cho Lăng Yên đem kia tiểu hài tử ôm lấy, Nhan Như Khuynh đem tiểu hài tử ôm vào trong ngực, tinh tế xem mặt mày đứa nhỏ kia, khen: “Hảo đáng yêu a. Đứa nhỏ này ánh mắt nhưng thật ra cùng thái sư tương tự. Thực là đứa nhỏ linh tú.”

“Nương nương quá khen.” Nghe được lời hay, Tào Dạ trên mặt lại lộ ra vẻ mặt đắc ý. “Lão phu này tôn nhi, mới ba tháng là có thể bò, thật là đủ năng động.”

“Như vậy a, bản cung khả chờ đợi đứa nhỏ này tương lai có thể trở thành ta đại thương vương triều lương đồng tài a.”

“Vi thần nhất định sẽ không làm cho nương nương thất vọng, ha ha ha ha.” Trong miệng mặc dù dùng khiêm xưng, Tào Dạ trên mặt nhưng không có nhiều nghiêm túc.

“Nói đến thương hướng của ta, không biết Hoàng Thượng ở biên quan như thế nào.” Nhan Như Khuynh thở dài một tiếng, lấy tay chỉ nhẹ nhàng vuốt ve lưng đứa nhỏ, nguyên bản khóc nỉ non thật cũng an tĩnh lại, chính là ngoan ngoãn nhìn người xa lạ này ôm chính mình.

Nói đến chiến sự lần này, Tào Dạ cũng đang chính thần màu, “Hoàng Thượng cát nhân đều có thiên hữu, nương nương không cần quá mức lo lắng, lúc này lấy thân thể làm trọng.”

“Thái sư ngài là hiểu được, bản cung xuất thân đều không phải là quan lớn hiển quý, Hoàng Thượng phong bản cung làm phi vốn là không hợp tổ tông lễ pháp, rất nhiều người hướng bệ hạ lên án.” Nói đến này, Nhan Như Khuynh sắc mặt rõ ràng ảm đạm xuống.

“Trong triều rất nhiều đại nhân đều cho rằng bản cung không xứng ngồi ở vị trí này. Ai, bản cung thật cũng không phải ham cái gì vinh hoa phú quý, ngài là nhìn thấy Hoàng Thượng khôn lớn, Hoàng Thượng mười tuổi trước kia, chỉ cần ba canh giờ nhìn không thấy bản cung liền không thoải mái. Bản cung không biết Hoàng Thượng một vốn một lời đối với bản cung là cảm tình gì, nhưng bản cung rõ ràng chính mình là yêu Hoàng Thượng. Bản cung làm bạn Hoàng Thượng mười bốn năm, đem hết thanh xuân thì giờ đặt ở trên người Hoàng Thượng, đốc thúc Hoàng Thượng học tập trị quốc chi, an ủi bình ổn Hoàng Thượng khi tịch mịch hoặc phần nộ, chưa bao giờ đã làm gì đối Hoàng Thượng hạ bất lợi.”

“Lão phu mặc dù đã xuất quan tràng, nhưng theo như lời nương nương, lão phu thật là trong lòng thấy rõ hiểu được.” Tào Dạ vãn về râu chính mình, phụ họa nói.

“Hiện giờ bản cung vi phi, trong bụng có mang cốt nhục của Hoàng Thượng, ngày đêm vì Hoàng Thượng vì thương hướng cầu nguyện bình an, an phận thủ thường, ta thương hướng chi quân chiến thắng trở về, bình an sinh hạ đứa con này cho Hoàng Thượng. Nhưng là trong triều đại nhân nhóm lại muốn thừa dịp Hoàng Thượng chinh chiến bên ngoài, mà đem bản cung.....” Nói tới đây, Nhan Như Khuynh mắt sa sút châu lệ rơi, tự giác thất thổ, nhanh chóng lau lệ.

“Ai.” Tào Dạ thở dài một tiếng, cố ý làm ra một bộ không thể nề hà, bộ dáng bất lực, nhìn trộm dò xét phản ứng Nhan Như Khuynh.

“Bản cung không cầu chính mình viên mãn, nhưng cầu cốt nhục của Hoàng Thượng có thể bình an ra đời, thái sư chịu sự phò thác của tiên hoàng, sao nữ nhân cốt nhục của Hoàng Thượng cứ như vậy không hiểu chết như thế nào đi.” Thấy Tào Dạ phản ứng, Nhan Như Khuynh đơn giản than thở khóc lóc, giống như lên án.

Đứa nhỏ trong lòng Nhan Như Khuynh giống như đã bị kinh hách, cũng khóc lên. Nhan Như Khuynh một bên dỗ đứa nhỏ trong lòng, một bên đối Tào Dạ nói: “Thái sư cũng là có người có con có cháu, ngài hẳn là có thể hiểu được cảm thụ của ta, hiểu được cảm thụ của Hoàng Thượng a.”

Được nghe lời ấy, Tào Dạ cười khỏ một chút, “Hai vợ chồng các người trong lời nói thuyết phục người thật đúng là giống nhau như đúc a.”

Nhan Như Khuynh kinh ngạc một chút, nhưng y rất nhanh liền hiểu được, “Hoàng Thượng, cùng ngài nói qua chuyện này?”

“Ai, không dối gạt ngài, Hoàng Thượng trước khi xuất chinh bí mật triệu kiến lão phu, ký thác lão phu sau khi Hoàng Thượng rời đi ở trong triều chiếu cố ngài, lão phu nhưng thật ra không nghĩ tới, nường nường cũng tới tìm lão phu.”

“Kia, thái sư ý tứ là?” Nhan Như Khuynh lau lau lệ, y hiểu được, Thành nhi thông minh như vậy, như thế nào hội không biết vì Nhan Như Khuynh nói chuyện trong triều ai tối thích hợp.

“Nường nường đều nói, nếu lão phu buông tay mặc kệ, chẳng phải là thực có lỗi với tiên đế? Ngay cả Hoàng Thượng đều cầu cạnh lão phu, lão phu há có thể khoanh tay đứng nhìn, nhưng Vân Anh Nguyên cái tên làm xương làm gãy.” Tào Dạ nắn vuốt râu đắc ý cười cười.

“Là bản cung thất thổ, biết lí lẽ thái sư như thế minh bạch, kia bản cung an tâm.” Đem đứa nhỏ cho bà vú ôm đi, Nhan Như Khuynh dùng khăn Lăng Yên dăng xoa xoa mặt, Nhan Như Khuynh lúc này mới đối Tào Dạ lộ ra nụ cười ngượng ngùng.

“Làm sao, lão phu hiểu được tâm tình nường nường, nường nường không cần quá mức tự trách.”

“Kia, bản cung không nên ở lâu.” Nhan Như Khuynh đang ôm bụng ở dưới sự nâng đỡ của Lăng Yên đứng lên.

Tào Dạ gật gật đầu, đem chủ tớ hai người tiễn ra ngoài cửa, nói: “Cung tiễn quý phi nường nường.”

Ngồi trên cỗ kiệu quay về hướng trong cung, Nhan Như Khuynh ngẫm bực Sở Thành không nói cho y chuyện này, hại y ở trước mặt Tào Dạ diễn này diễn nọ, thật sự là mặt mũi đều mất hết.

19. Chương 18

Lăng Yên vừa vào cửa liền thấy dung nhan tái nhợt của Nhan Như Khuynh, hai cung nữ ước chừng mười hai mười ba tuổi đang quỳ gối trên thạp mát xa đôi chân đang bị rút gân của y.

Trong miệng gọi một tiếng “Nường nường”, Lăng Yên bưng cái khay đựng một chén cháo thịt heo hầm, đi đến bên thạp, đem khay đặt bên trên bàn, đem Nhan Như Khuynh nâng dậy ngồi xong, lại bưng cháo đến cho y.

Nhìn thấy cái miệng nhỏ của Nhan Như Khuynh ăn cháo, Lăng Yên có chút đau lòng nói: “Nường nường, ngài chính là hoài đứa nhỏ Hoàng Thượng, hẳn là hảo hảo nghỉ ngơi, chuyện triều đình kia, không phải hẳn là là Ung thân vương đến làm được không? Ngài hiện tại tối trọng yếu là hảo hảo nghỉ ngơi.”

Nhan Như Khuynh khẽ cười một tiếng, “Này Ung thân vương tuy là thân thúc của hoàng thượng, nhưng thái độ của hắn đối ta không rõ, tuy rằng Tào thái sư đã nguyện đứng ở bên ta, nhưng là thời điểm này hoàng thượng không ở đây, sinh tử của ta, Ung thân vương toàn bộ nắm giữ ở trong tay. Dù sao cũng là nắm đó trong triều văn võ song toàn, có hiển hách chiến công, lại là người có chính tri ý nghĩ, hẳn muốn ta chết, ta là có chết cùng hắn không quan hệ có gì.”

“A?!” Lăng Yên giật mình há miệng thở dốc, nàng chính là cung nữ trong cung tay chân linh hoạt lại tương đối lạnh lợi, toàn bộ không thể nghĩ đến quý phi không hợp lẽ pháp lập hạ là một vị trí nguy hiểm cỡ nào.

Lăng Yên tuy là sau khi y được Thành nhi sủng hạnh (hảo đích từ) mới được đưa đến hầu hạ y, nhưng Nhan Như Khuynh nhìn được trong mắt cô gái này là nhu thuận đơn thuần, y thân thiết sờ sờ tóc Lăng Yên, cười nói: “Như thế nào, biết đi theo ta rất nguy hiểm, người nếu còn muốn chạy ta lập tức sai Lộ tổng quản đổi người đi nơi khác trong cung hầu hạ.”

“Nường nường! Lăng Yên như thế nào bởi vì sợ hãi nguy hiểm mà rời đi nường nường, nường nường đẹp như vậy, lại thiện lương như vậy, cho tới bây giờ cũng không đánh chửi cung nhân, Lăng Yên, Lăng Yên là thật tâm thích nường nường nghĩ muốn hầu hạ nường nường.”

Gặp Lăng Yên càng nói càng gấp, giống như sắp khóc, Nhan Như Khuynh nhanh cười nói: “Hảo hảo hảo, không đi, không đi. Nếu Lăng Yên thực đi rồi, ta đây sẽ tìm không thấy cung nữ tốt như vậy.”

Lăng Yên lúc này mới ngượng ngừng cười, “Nương nương lại đùa giỡn ta. Cháo mau lạnh, nương nương mau thừa dịp ăn lúc nóng a.”

Lúc này, một thái giám ở bên ngoài lớn tiếng báo danh: “Nương nương, Hỉ công công tấn kiến.”

“Nga, cho hần tiến vào.” Nhan Như Khuynh phát tay ý bảo hai cung nữ đi ra ngoài, Lăng Yên cũng nhu thuận đứng ở một bên.

Hỉ công công tiến vào sau, trước hết mời an, mới nói: “Hồi nương nương, nô tài sáng nay phụng ý chỉ ngài đi thỉnh Nam Hạo công tử tiến cung, chính là đại quân gia của Ung thân vương phủ nói, không có Ung thân vương gia đích thân cho phép, Nam công tử cũng không chuẩn đi, cho dù là ý chỉ của thái hậu nương nương, cũng phải chờ Ung thân vương sau khi đồng ý mới cùng Nam công tử vào cung. Cho nên.....” Hỉ công công khó xử nhìn thoáng qua Nhan Như Khuynh, không có nói thêm gì nữa.

“Quả nhiên là đưa hần làm như quốc bảo giống nhau bảo hộ a.” Nhan Như Khuynh lầm bầm lầu bầu nói một câu, sau đó đối Hỉ công công nói: “Bản cung đã biết, việc này không trách người, đi xuống lĩnh thưởng đi thôi.”

“Tạ ơn quý phi nương nương.” Hỉ công công không bị trách cứ, không khỏi có chút vui mừng đi xuống lĩnh thưởng.

“Nếu sơn không đến theo ta, ta đây liền đảm nhiệm hay không đảm nhiệm chức vụ sơn.” Như là quyết định chủ ý, Nhan Như Khuynh nói một câu, sau đó phân phó lăng yên chuẩn bị kiệu.

Mà bên kia, Ung thân vương gia Sở Phi Ngũ sớm thu được tin tức.

“Nga? Nhan quý phi tự mình đi?” Sở Phi Ngũ tựa tiểu phi tiểu hỏi.

“Hồi bẩm chủ tử, Nhan quý phi dùng xong đồ ăn sáng liền tự mình đi vương phủ.” Một nam tử rõ ràng không thuộc người trong cung trả lời.

“Như vậy a, người về vương phủ trước bảo hộ công tử. Bốn vương còn có mấy tấu chương phải phê.” Nhắc tới bút son, Sở Phi Ngũ giống như thật sự còn phê tấu chương.

Tiến nam tử rời đi, Sở Phi Ngũ dừng bút lại, Hạo Hạo hiện tại hần là học bài đi, ngồi ở thư phòng, mở ra song cửa, ngoài cửa sổ là tầng lớn của hoa sen trì, nước trên mặt tầng lớn mở ra hoa sen kiều diễm, ngẫu nhiên, Hạo Hạo là cả tâm trí của hần, nhìn mặt nước ngẩn người.

Thật sự là đáng yêu ~!

Chợt nghĩ đến nữ nhân Sở Thành thích nhất kia sáng nay đã đến gặp Hạo Hạo, vốn cũng muốn cho Hạo Hạo biết về tình hình nơi quan trường, nhưng mà ngày ấy sau khi gặp Nhan Như Khuynh, Hạo Hạo liền thường xuyên nhắc đến nàng. Tưởng tượng đến Hạo Hạo từ nhỏ không có mẫu thân, nếu Nhan Như Khuynh là người tốt, để cho Hạo Hạo cùng nàng tiếp xúc một chút cũng không có gì.

Lại nghĩ đến Hạo Hạo sáng nay bị hần yêu thương đến mức không xuống giường được lộ ra bộ dáng mê người, bên môi Sở Phi Ngũ tràn ra nụ cười sùng nịnh.

(Editor: *chống cằm nhìn trời* sao dòng dõi nhà họ Sở ai cũng là sắc lang hết vậy???)

20. Chương 19

Từ đó đến nay đã hơn một tháng, Nhan Như Khuynh cùng Nam Hạo thường xuyên gặp mặt. Do tâm tư đơn thuần, hơn nữa Nam Hạo từ nhỏ lại mất mẹ nên chưa hưởng thụ được tình thương của mẹ, nên dễ dàng bị mê hoặc bởi những cử chỉ quan tâm mà Nhan Như Khuynh cố ý hay vô tình biểu hiện ra, nghiêm nhiên đem Nhan Như Khuynh trở thành tỷ tỷ thân sinh của chính mình mà bình thường ỷ lại kính yêu.

Sở Vương gia nhìn thấy tiểu tình nhân chính mình yêu nhất vẻ mặt dần sáng sủa, đôi mắt u sầu rất tự nhiên bị đánh tan, đã cải biến cách nhìn về Nhan Như Khuynh, tâm lý cũng không bài xích Nam Hạo cùng Nhan Như Khuynh tiếp xúc nữa.

Ngày hôm đó, Nhan Như Khuynh lại mang bộ dạng bầu bí dưới sự nâng đỡ của Lăng Yên diu đến phủ Ung thân vương.

Lăng Yên từng khuyên Nhan Như Khuynh không cần ra cung, chỉ cần sai người có chức vụ đảm nhiệm hay không đảm nhiệm đem Nam Hạo mời vào cung, dù sao đã có bầu bảy tháng, lại là song thai, Nhan Như Khuynh thật sự là không thích hợp đi lại chung quanh. Nhan Như Khuynh lắng nghe Lăng Yên nói, sau đó chính là cười thần bí, vẫn như trước làm theo ý mình mà ra cung.

Theo thiên môn vào phủ Ung thân vương, Nam Hạo đã chờ ở bên trong cánh cửa, thấy Nhan Như Khuynh liền vui vẻ ra mặt tiến lên ôm cánh tay y, Lăng Yên theo lễ nghi mà lui sang một bên.

“Như Khuynh, người đã tới. Ta đã cùng Phi Ngũ hảo hảo học một phen, lúc này ta cần phải giết được người đến khi hoa rơi nước chảy.” Nam Hạo đắc ý nói xong, thực đáng yêu mà ngẩng đầu lên.

Nam Hạo mặc dù đắc ý, tư thế đi đường đã có một chút kỳ quái, Nhan Như Khuynh xem ở trong mắt, cười kéo dài ngữ điệu nói: “Nga ——, ta biết, cùng vương gia học một phen, ở trên giường học phải không.” (= 3=)

Khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn của Nam Hạo lập tức biến thành hồng, trong mắt lộ ra vẻ xấu hổ, rõ ràng là ngữ điệu bất mãn lại trở nên mềm mại: “Mới không phải! Như Khuynh người cười ta!”

Nhan Như Khuynh không nói chuyện, lại chỉ cười vài tiếng, cho đến khi Nam Hạo không cãi được lời nào mà đỏ mặt đến đầu cũng toát mồ hôi mới ngừng cười nói: “Tốt lắm tốt lắm, nếu Vương gia nhìn đến cái dạng này của người, nhất định sẽ làm ta lần sau lại không được đến cùng người chơi cờ.”

“A? Vì cái gì?” Tuy rằng thực thẹn thùng, tò mò cực cùng Nam Hạo vẫn là ngẩng đầu hỏi.

“Bởi vì ——” Nhan Như Khuynh cố ý dựa sát vào tai Nam Hạo nói: “Bởi vì Vương gia nhất định muốn đem Hạo Hạo đáng yêu như vậy mà ôm đến trên giường hảo hảo yêu thương một phen, ta tự nhiên tới lần sau mới có thể đến cùng người chơi cờ.”

“Nha! Như Khuynh, người, người ——” nghe xong lời này, Nam Hạo quả thực xấu hổ đến muốn tìm cái lỗ chui xuống trốn đi, da mặt mỏng hồng như muốn xuất huyết, lại ngại vì thân mình Nhan Như Khuynh nên không dám cùng y đùa giỡn, chỉ phải vừa tức vừa thẹn đứng ở tại chỗ dậm chân. (Hạo nhi siêu kute =))

Thấy Nam Hạo bị Nhan Như Khuynh trêu đùa thành như vậy, ngay cả Lăng Yên đều nhin không được xì một tiếng bật cười, Nam Hạo nhìn Lăng Yên liếc mắt một cái, xoay người định chạy trốn, cũng không may mà đụng vào một người cứng như vách tường.

Thân thủ ôm vợ, Sở Phi Ngũ xem tình huống cũng biết định là tối hôm qua hắn đã làm nhiều lắm, Hạo Hạo lại bị Nhan Như Khuynh cười cợt. Nhẹ giọng an ủi vợ, thẳng đến Nam Hạo rốt cục không hề muốn chạy trốn đi nữa, Sở Phi Ngũ mới ngẩng đầu nhìn hướng Nhan Như Khuynh.

Nhan Như Khuynh ngại vì đứa nhỏ trong bụng, cũng không có hướng Sở Phi Ngũ hành lễ, trực diện nhìn sâu vào ánh mắt Sở Phi Ngũ, Nhan Như Khuynh nói: “Vương gia, về Vân Anh Nguyên, đã có tin tức.”

Ở Ung thân vương phủ, nói cho Sở Phi Ngũ mật báo đưa tới đã bắt được Vân Anh Nguyên buôn bán tư diêm có sổ sách cùng với nhân chứng làm bằng tường trình, lại bởi Nam Hạo chơi cờ nói chuyện, Nhan Như Khuynh liền đứng dậy cáo từ.

Ngồi vững vàng ở trên nhuyễn kiệu, nhẹ nhàng vuốt ve bụng chính mình, ước chừng thai nhi trưởng thành giống như cảm ứng được tâm tình mẫu thân, đá đá cái bụng mẫu thân ý nói cho mẫu thân chính mình tốt lắm thực khỏe mạnh, trên mặt Nhan Như Khuynh không khỏi tràn ra nụ cười hạnh phúc.

Nhìn thấy kiệu màn trướng phía trên thêu long phượng diễn châu cực kỳ tinh mỹ, tinh thần Nhan Như Khuynh không tự chủ được phiêu xa, đã sắp mùa thu, Thành nhi ở biên quan, không biết ra sao. Gần nhất biên quan truyền lại tin tức đều là tin chiến thắng, Thành nhi viết trong tín thư, cuộc sống chính mình ở biên quan cũng chỉ là đơn giản sơ lược.

Đôi mắt tuyệt đẹp khẽ chớp, thật sự rất muốn hẳn.

Đột nhiên, ngoài kiệu truyền đến tiếng thét chói tai của Lăng Yên, cỗ kiệu nguyên bản vững vàng bị xóc nảy một chút sau đó liền bị thả xuống dưới, một tiếng lười mác giao kích ở ngõ tắt im lặng có vẻ đột ngột phi thường, Nhan Như Khuynh không cần nhắc lên màn kiệu cũng hiểu được bên ngoài đã xảy ra chuyện gì.

Ha hả, Vân Anh Nguyên đã muốn phát hiện sổ sách không thấy, bởi vì sợ hãi bị truy tội, đơn giản hoặc là không làm, đã làm phải làm đến cùng bất cứ giá nào, thuê sát thủ giết mình bên ngoài. Nhan Như Khuynh cười khê, như vậy vất vả ra cung, chính là vì cấp Vân Anh Nguyên một cơ hội, chỉ cần bắt sống một sát thủ trong đó, là có thể quang minh chính đại mà hướng Vân Anh Nguyên có phương hướng tra xuống.

Chiến đấu cũng không có liên tục lâu lắm, nhưng một đoạn ngắn thời gian này cũng đủ làm cho Nhan Như Khuynh biết tới rồi, Vân Anh Nguyên là thật sự hạ quyết tâm, dù sao có thể giữ cục diện như vậy, ở trên giang hồ cũng tuyệt đối là sát thủ siêu nhất. Dù sao bọn họ đối mặt chính là ảnh vệ bảo hộ hoàng gia cao cấp a!

Ở dưới sự nâng đỡ của Lăng Yên trong kiệu đi ra, trường hợp chiến đấu cũng không có nhiều lắm huyết tinh, nhưng theo thân thể Lăng Yên run rẩy y cũng hiểu được, tiểu cô nương này đơn thuần bị sợ hãi.

Trần an mà cầm tay Lăng Yên, Nhan Như Khuynh nhìn thoáng qua hai hắc y sát thủ bị bắt sống, khỏe môi giờ lên cười khê: “Các người là do Vân Tể tướng phái tới.” Tự thấy mục đích bản thân nói xong câu này không phải là nghi vấn trong lời nói, Nhan Như Khuynh cảm tạ nhìn thoáng qua người luôn trầm mặc ít lời bảo hộ ở bên người chính mình, ảnh vệ Tổng Thư Bích.

Mà mặt khác đại nội thị vệ thân cận cũng mơ hồ hiểu được trận này đánh nhau, đột nhiên bị xếp vào thân phận đồng sự, hiểu được Tổng Thư Bích là nhóm người thương hướng võ công tạo nghệ tối cao, cũng không cảm nhiệt huyết sôi trào đứng lên, trong lòng cũng rõ ràng, đem ảnh vệ thủ vệ hoàng đế cấp một quý phi nho nhỏ, có thể thấy được Hoàng Thượng trẻ tuổi của bọn họ là cỡ nào coi trọng hoàng phi thứ dân này.

Nhuyễn kiệu lại vững vàng tiến bước trên lộ trình hồi cung, trừ bỏ bí mật áp giải hai sát thủ, cùng đi về phía thị vệ Ung thân vương báo tin, đoàn người này phẳng phát đường như sự tình gì cũng không phát sinh, cứ như vậy hồi cung.

21. Chương 20

Sáng sớm, Nhan Như Khuynh thức dậy không thấy có cái gì khác thường, cứ theo lẽ thường ăn xong đồ ăn sáng, sau đó đọc sách. Chính là bởi vì mục đích dẫn xả xuất động đã đạt được, Nhan Như Khuynh cũng không miễn cưỡng chính mình ra cung lần nữa, ngoài ý muốn chính là, Ung thân vương lại cho phép Nam Hạo tiến cung đến thăm Nhan Như Khuynh.

Nam Hạo thực là một đứa nhỏ nhu thuận, hẳn biết Nhan Như Khuynh sắp lâm bồn, trạng phu cũng không ở bên người chắc sẽ tịch tịch, hẳn loáng thoáng hiểu được hoàn cảnh hiện tại của Nhan Như Khuynh. Hẳn liền luôn cười, cấp Nhan Như Khuynh tìm một ít niềm vui, là bởi vì hẳn không nghĩ cấp chính mình ảm áp mà làm cho người của mình lại trở nên tịch tịch.

Cùng Nam Hạo chơi trong chốc lát, thời điểm Ung thân vương Sở Phi Ngũ qua tìm Nam Hạo, Nhan Như Khuynh đột nhiên cảm thấy được đau bụng. Y nguyên tưởng rằng chính là giống cơn đau bình thường lui tới do đứa nhỏ đá, đau một chút sẽ vượt qua, ai ngờ đau đớn càng ngày càng nghiêm trọng, sắc mặt Nhan Như Khuynh tái nhợt hẳn, những giọt mồ hôi lớn theo theo thái dương chảy xuống.

Nam Hạo bị dọa tới sợ rồi, Sở Phi Ngũ vội vàng phân phó Lăng Yên đi tuyên Lâm thái y, Lâm thái y đến thỉnh mạch, cau mày nói: “Nương nương sợ là phải sinh”. (Hoho, bảo bảo sắp sinh ra đời rồi nha, Sở Thành người không được chứng kiến rồi...haha...*múa kiếm ăn mừng*)

Cung nhân Lưu Hồng cung nhất thời công việc lu bù lên, lần này hoàng phi sống chết, không chỉ có Ung thân vương tự mình chờ đợi (kỳ thật là ở bởi lo lắng nhan như khuynh đích nam hạo -v-), ngay cả Thái hậu nương nương đều bị kinh động, đương nhiên, duyên cớ này ước chừng cũng là hoàng tử đầu tiên Hoàng Thượng đi.

Nhan Như Khuynh nằm ở trên giường, trên người chỉ còn lại có áo đơn, áo ngủ bằng gấm màu son hắt lên làm cho sắc mặt của Nhan Như Khuynh càng tái nhợt. Đỡ đỡ cho Nhan Như Khuynh, lại chỉ có một mình Lâm Chiêu y. Đây là bởi vì lúc trước vì Nhan Như Khuynh điều chế được vật sản nhũ, đúng là vị Lâm Chiêu Lâm thái y này, bởi vậy, vì bảo mật bí mật thân thể Nhan Như Khuynh, làm cho lần đầu tiên trong lịch sử hỗ trợ hoàng phi sinh sản khi chỉ có một gã thái y đỡ đỡ.

Lâm Chiêu xốc lên chần, coi huyết khẩu Nhan Như Khuynh, nhìn thấy huyết khẩu chỉ mở ra cỡ hai ngón tay, Lâm Chiêu bất đắc dĩ đích nói: “Nương nương, cung khẩu của ngài còn chưa mở ra, đại khái còn phải đợi trên ba canh giờ nữa, khi đó cung khẩu mới có thể mở ra đến đủ để cho thai nhi đi ra.” Sau đó hần mệnh cung nhân bưng chảo tổ yến được nấu kỹ do ngự trù phòng dâng lên, đối Nhan Như Khuynh nói: “Nương nương, ngài vẫn là uống trước một chút cháo bổ sung một chút thể lực đi.”

Nhan Như Khuynh ở dưới sự nâng đỡ của Lăng Yên bán ngồi dậy ở trên giường, chịu đựng một trận cung lui đau đớn, vì muốn bình an sinh hạ đứa nhỏ mà cố gắng ăn đồ vật này nọ. (hic, thương Khuynh ca quá, lúc đau đớn sinh con chỉ có một mình thôi...)

Trên trán cột lấy hồng khăn, hai tay phân biệt nắm cột vào thành giường hai bên, Nhan Như Khuynh chưa từng cảm thấy được thời gian lại dài như vậy. Giống như qua một thế kỷ, Lâm Chiêu sau khi xem qua huyết khẩu của Nhan Như Khuynh, rốt cục thở dài nhẹ nhõm một hơi, “Đã mở ra đến có thể cho thai nhi đi ra.”

Lâm Chiêu nhìn thấy sắc mặt Nhan Như Khuynh tái nhợt, ngoắc gọi một thái giám phân phó vài câu, chỉ chốc lát sau, tiểu thái giám liền bưng lên một cái chén nhỏ, Lâm Chiêu cầm chén đưa cho Lăng Yên, làm cho Lăng Yên uy Nhan Như Khuynh uống xong, “Nương nương, được này giúp ngài có thể bổ sung thể lực, thuốc này còn có dùng một chút được trợ sản, hẳn là có thể làm cho ngài sinh hạ tiểu hoàng tử nhanh hơn.”

Nhan Như Khuynh không rảnh phản ứng với lời nói của Lâm Chiêu, chỉ là có chút đồ dẫn uống xong chất lỏng trong bát, Nhan Như Khuynh y lớn như vậy, lần đầu chịu khổ sở lớn như vậy, giống như tra tấn.

Mới uống xong được không lâu, đột nhiên một trận đau đớn mạnh mẽ nảy lên làm cho Nhan Như Khuynh thất thanh kêu lên, tiếp theo y liền cảm giác được trong cơ thể chảy ra một cỗ chất lỏng ấm nóng, Lâm Chiêu thật cao hứng, nói: “Nương nương, nước ối đã được phá, hiện tại chỉ cần ngài dựa theo tiết tấu của cơn đau mà dùng sức, tiểu hoàng tử có thể sinh hạ đến đây.”

Nghe được có thể sinh hạ đứa nhỏ, Nhan Như Khuynh dùng ánh mắt thất thần liếc mắt nhìn Lâm Chiêu một cái, còn lại một chút khí lực, bắt đầu dựa theo mát xa cùng ngôn ngữ chỉ huy dùng sức của Lâm Chiêu.

“A! Đau quá —— Thành nhi, đau quá.....” Khóe mắt Nhan Như Khuynh phấp phồng, ẩn ẩn có thủy quang, từ nhỏ nuôi dưỡng nên y quả thực không thể tưởng tượng chính mình thật sự có thể bình an sinh hạ đứa nhỏ hay không?

Sáng tỏ Nhan Như Khuynh đang khấn nguyện, Lâm Chiêu an ủi nói: “Nương nương, đừng lo lắng. Hai tiểu hoàng tử thập phần khỏe mạnh, hơn nữa bởi vì là song thai, cho nên từng thai nhi phải so với thai nhi bình thường nhỏ hơn một ít, chỉ cần ngài dùng sức, rất nhanh có thể bình an sinh hạ hai tiểu hoàng tử.”

Nửa canh giờ qua đi, Nhan Như Khuynh thút tha thút thít đáp: “Ta không sinh, ta không sinh, đau quá..... Ô, đau quá.....”, Lăng Yên vừa là buồn cười vừa là lo lắng cho Nhan Như Khuynh, đành phải không ngừng nói lời nhỏ nhẹ an ủi y.

Theo một trận đau đớn mạnh mẽ, Lâm Chiêu hưng phấn nói: “Thấy đâu, nương nương, dùng sức nữa a!”

“A ——!” Nhan Như Khuynh quát to một tiếng, giống như dùng hết sức toàn thân khí lực bình thường, phù một tiếng, đại hoàng tử rốt cục sinh ra!

Mệnh bà vú cẩn thận chiếu cố đại hoàng tử, Lâm Chiêu quay đầu lại chiếu khán Nhan Như Khuynh, một khắc sau, nhị hoàng tử cũng sinh ra, Nhan Như Khuynh thoát lực tê liệt ngã xuống ở trên giường, chính là ở trong quá trình sinh sản chết đi sống lại y hiện tại tinh thần đã nâng cao một chút, nói muốn ôm đứa nhỏ.

Nghe được tin vui Trang thái hậu cùng Nam Hạo, Sở Phi Ngũ cũng đi đến, mọi người chung quanh trong miệng đều nói lời cát tường. Bởi vì thân mình còn suy yếu chỉ có thể ôm lấy một đứa nhỏ, Nhan Như Khuynh nhìn đứa nhỏ hồng hồng, khuôn mặt nhỏ nhắn nhảnh nhảnh, trong lòng đột nhiên đau xót, nước mắt

liền rơi xuống. (hic hic, *rút khăn lau mũi* đây là những giọt nước mắt hạnh phúc của người mẹ đó, thương Khuynh ca vượt cạn một mình...Sở Thành a, người mau trở về đi...)

Thành nhi thành nhi, người ở biên quan xa xa, nhất định phải hảo hảo trở về, ta sinh cho người hai đứa con, con của chúng ta, người còn không có nhìn thấy bọn hần đâu, người nhất định, hảo hảo trở về.

22. Chương 21

Lúc bấy canh giờ sau khi Nhan Như Khuynh sinh hạ hai hoàng tử, theo hướng biên quan trong soái tướng.

Sở Thành không thể ức chế kích động xem thư tín tám trăm dặm kịch liệt đưa tới, vui sướng trên mặt theo khóe miệng làm ra độ cung cang ngày càng rõ ràng. Ngay cả Khâm Văn theo hần từ lúc mười tuổi đến sau này chỉ luôn lộ ra bộ mặt thiếu niên lạnh băng, lúc này lại lộ ra khoái hoạt vui sướng rõ ràng, không khỏi có chút tò mò nội dung lá thư này.

Rốt cục xem xong thư, bởi vì trong thư chỉ có thư đồng từ nhỏ cùng chính mình lớn lên cũng là tâm phúc chính mình, Sở Thành cũng không tái ức chế vui sướng của chính mình, cười lớn đối Khâm Văn nói: “Khâm Văn Khâm Văn, trẫm có con! Quý phi nương nương sinh cho trẫm hai hoàng nhi, ha ha ha, con của trẫm-!”

Nghe vậy, ngay cả Khâm Văn cũng không khỏi mỉm cười, đứng dậy cung kính hướng Sở Thành quỳ thi lễ, “Thần chúc mừng Hoàng Thượng mừng hoàng tử, chúc mừng quý phi nương nương sinh được hoàng tử.”

Ngay cả Khâm Văn trong lòng trừ bỏ thiết tình chúc phúc vì Sở Thành cũng cảm thấy cao hứng, cũng vì giang sơn Sở Thành tiến thêm một bước củng cố mà vui sướng, chỉ cần có người thừa kế, Sở Thành có thể không phải dễ dàng bị theo ngôi vị hoàng đế thượng thừa xuống dưới.

“Mau, sai người đem gọi các tướng trung tướng quân, trẫm phải tốc chiến tốc thắng!”

Kinh thành.

Tuy rằng Sở Thành không ở kinh thành, nhưng mà cả chuyện Nhan Như Khuynh sinh hạ hoàng nhi vẫn là ở phía sau cùng Sở Phi Ngũ xử lý hạ cử quốc khánh một phen, dù sao có người thừa kế, ngôi vị hoàng đế của

Sở Thành an vị càng ổn.

Mất thấy Nhan Như Khuynh sinh hạ hoàng nhi, thái độ Thái hậu cùng Ung thân vương rõ ràng thiên hướng Nhan Như Khuynh, Vân Anh Nguyên vốn có chút nóng nảy, nhưng lại thuê người muốn bắt cóc Nam Hạo. Chuyện này hoàn toàn kinh động Sở Phi Ngũ, mà ảnh vệ Trầm Ly rất kịp thời trở về, lại trực tiếp đem Vân gia hướng đến tội lại đẩy mạnh từng bước.

Năm ngày sau khi Nhan Như Khuynh sinh hạ hoàng tử, Sở Phi Ngũ dựa vào thánh chỉ Sở Thành khi xuất chinh lưu lại, hoàn toàn nguyên vẹn chứng cứ, đem từng tay chân che trời của Vân gia đánh xuống mười tám tầng địa ngục, ban thưởng tử địch ban thưởng tử, sung quân đích sung quân, nhập kĩ tịch đích nhập nô tịch, đều tự lĩnh phạt. Gia tốc to như vậy, từng hưng thịnh phồn hoa, nháy mắt sụp đổ.

Sở Phi Ngũ lại tìm hiểu nguồn gốc quan viên cùng Vân Anh Nguyên thông đồng làm bậy, tái dựa theo danh sách sổ thành lưu lại, đem tâm phúc thân tín nhất của Sở Thành nhiều năm qua bồi dưỡng nhắc tới, do Sở Thành an bài vị trí thượng, đến tận đây, Sở Phi Ngũ hướng thay máu quan viên trong tay hoàn thành.

Mà thật sâu hậu cung bên trong, Nhan Như Khuynh cũng đã hoàn toàn mặc kệ việc bên ngoài, mỗi ngày dành toàn bộ thời gian trên người làm bạn con mình. Trang thái hậu an bài nhũ mẫu cấp tiểu hoàng tử, nhưng là nhan như khuynh không chút do dự liền cự tuyệt, y nói con chính mình, đương nhiên phải chính mình dưỡng, chính mình có sữa, vì cái gì đứa nhỏ của chính mình lại phải ăn sữa người khác, huống chi, y cũng không phải không dưỡng qua đứa nhỏ (-v-~). (Vâng, em đồng ý với Khuynh ca, Sở Thành là một ví dụ điển hình đó thôi...)

Nhưng hoàng tử không được giao cho thân sinh mẫu phi nuôi nấng, là quy củ trong cung, nhưng mà một ngày sau Sở Thành một phong thư tám trăm dặm kịch liệt dâng, Trang thái hậu bất đắc dĩ, chỉ phải tùy tâm ý hần.

(cảm tình quân dụng đích tám trăm dặm kịch liệt chính là bị dùng để truyền tống như vậy đích tin tức. rz)

Tuy rằng trước đây từng dưỡng Sở Thành, nhưng khi đó Sở Thành đã không phải trẻ con, cho nên dục nhân, Nhan Như Khuynh đích thực là lần đầu tiên. Tuy rằng cũng luống cuống tay chân, có khi cũng sẽ cảm thấy được vất vả, nhưng là tự tay dưỡng dục đứa nhỏ chính mình, cái loại tư vị hạnh phúc này hoàn toàn đáng giá.

Mà hiện tại, Nhan Như Khuynh đang ngồi ở trên giường lớn chơi đùa hai nhi tử mới sinh, Lăng Yên cùng mấy nhũ mẫu có kinh nghiệm đang đứng một bên dùng toàn lực chú ý đặt trên người ba mẫu tử này, e sợ nếu hơi vô ý sẽ tạo thành hậu quả đáng sợ gì.

Hai đứa trẻ con bị đặt ở giữa giường, Sở Thành lúc xuất chinh liền nghĩ đến có lẽ hần không thể nhìn đứa con sinh ra, liền trước nghĩ tốt tên, cho nên hiện tại hai đứa trẻ con kia, đứa lớn tên là An Thần, đứa nhỏ tên là Ti Sâm.

Nhan Như Khuynh trong chốc lát hôn nhẹ An Thần, trong chốc lát sờ sờ Ti Sâm, hận không thể cùng lúc đều ôm vào trong ngực, y sẽ đem toàn bộ yêu thương tràn đầy đều quán chú đến trên người bọn họ, trong lòng không ngừng cảm tạ ông trời. Lòng tràn đầy vui sướng trung lại cất giấu một chút bất an, như vậy nhiều như vậy hạnh phúc, y thật sự có thể toàn bộ có được không?

Đột nhiên, một tiểu cung nữ tiến vào đem Lăng Yên kêu đi ra ngoài, Nhan Như Khuynh không để ý đến, như trước đùa đùa đứa nhỏ chính mình, một bên nhũ mẫu cũng cùng y nói chuyện. Sở An Thần đột nhiên miệng hé ra liền khóc, Lý mẫu chạy nhanh lại đối Nhan Như Khuynh nói: “Nương nương, đại hoàng tử hần là đói bụng đi.”

“Nga.” Gật gật đầu, Nhan Như Khuynh ở trong lòng nhớ kỹ đứa nhỏ phải ăn sữa đúng thời gian, mềm nhẹ ôm lấy đứa nhỏ, một bên cởi ra áo đơn lộ ra cặp vú bởi vì mới vừa sinh đứa nhỏ mà càng thêm đầy đặn đứng thẳng, ngửi được mùi sữa, Sở An Thần tự động tự phát vươn tay nhỏ bé mềm mại nắm đầu nhũ hồng nộn của mẫu phi đưa đến miệng. (Chẹp, máu sắc lang được di truyền rồi...Sở Thành sau này sẽ bị chìm trong ao dấm chua của hai đứa con mất thôi...ha ha)

Bú say mê.

Mà Sở Ti Sâm bị mặc kệ lưu lại, chu cái miệng nhỏ cũng muốn khóc lên, Nhan Như Khuynh không có cách nào khác, chỉ phải một tay ôm một cái, miệng nhẹ giọng dỗ dành cho bú sữa.

Lăng Yên đi rồi trở về, ngữ khí có điểm cổ quái đối Nhan Như Khuynh nói: “Nương nương..... Vân phi nương nương, nàng bởi vì không thể thừa nhận đả kích sinh non, sáng nay sanh ra một hoàng tử, chính là vân phi nương nương nàng.....”

“Nga? Nàng làm sao vậy?” Bởi vì một tay ôm một đứa nhỏ có chút vất vả, Lý mẫu gọi một tiểu cung nữ ước mười hai mười ba tuổi hỗ trợ nâng Sở An Thần, Nhan Như Khuynh trong mắt trong lòng tràn đầy đều là đứa nhỏ.

“Vân phi nương nương, nàng mất rồi.”

P/s: Vân phi thật đáng giận nhưng cũng đáng thương, thôi âu đó cũng là số phận của những nàng không phải là fan gơ của đam mỹ hội này...

23. Chương 22

Ban đêm, Lăng Yên hầu hạ Nhan Như Khuynh ngủ xong liền đi tới gian ngoài nằm xuống nghỉ ngơi, lại bỗng nhiên bị một bàn tay to che miệng mũi, toàn bộ không kịp phản ứng, Lăng Yên liền bị một cánh tay cường tráng ôm lấy bước đi nháy mắt ra đến cửa phòng ngoài. Không biết nam tử kia đối Lăng Yên nói gì đó, Lăng Yên bỗng nhiên buông tha phản kháng, ngoan ngoãn đi đến phòng ngủ của hai hoàng tử.

Một mình một người nằm ở trên giường rộng thênh thênh, Nhan Như Khuynh tựa hồ toát ra một ít tâm trạng khổ sở, hần rời đi bên người, đã bao lâu? Một tiếng than nhẹ không thể nghe thấy, Nhan Như Khuynh trở mình một cái thân mặt hướng phía này, người này, hần chưa bao giờ rời đi bên người y thời gian dài như vậy.

Nhan Như Khuynh nhắm mắt lại, tính toán không hề nghĩ nhiều, đột nhiên, một người nam nhân theo sau lưng y đưa y lâu nhập trong ngực, Nhan Như Khuynh đã bị kinh hách đang muốn lớn tiếng gọi người, chính là bị lâu nhập trong ngực khi cảm nhận được ấm áp quen thuộc, thân mình cứng ngắc liền mềm nhũn, nguyên bản âm thanh muốn gọi người cũng đã biến mất.

“Khuynh nhi, Khuynh nhi của ta, ta đã trở về.” Nam nhân tại trong bóng đêm hôn môi Nhan Như Khuynh rồi hai má, từng nụ hôn ngắn dồn dập ở trên làn da trắng nõn mềm Nhan Như Khuynh.

“A.....” Bên tai là thanh âm quen thuộc, Nhan Như Khuynh mới há mồm, hốc mắt liền đỏ lên.

“Rất nhớ người.....” Sở Thành nỉ non, hôn nhẹ, tay lại rất nhanh cởi quần áo hai người, bàn tay to thô ráp vuốt ve thiên hạ hần tưởng niệm đã lâu.

Ở biên quan ngay cả khi đã bại dân tộc Hung nô, xác nhận thắng thua trận chiến tranh này, mệnh ảnh vệ dịch dung thành bộ dáng của hần ở lại trong quân doanh, Sở Thành liền cưới khoái mã, một đường ngày đêm trở về, cưới đã chết bảy tám con ngựa mới trong thời gian ngắn nhất chạy về đến kinh thành. Không kinh động bất luận kẻ nào mà vào cung, tắm rửa thay quần áo, làm cho người ta đem Lăng Yên đi, hần liền khẩn cấp nhảy đến trên giường, cùng người vợ hần tâm tâm niệm niệm nói hết tương tư.

(Editor: *rút khăn lau nước mũi* hic, cuối cùng hai anh cũng đoàn viên... cơ mà ta đang trong giai đoạn thiếu máu sinh lý, sao hai anh lại mần ta phải vừa edit vừa truyền máu thể lầy chứ...khửu khửu...)

“Ta cũng vậy, ta cũng hảo nhớ người.” Nhan Như Khuynh xoay người ôm lấy thắt lưng Sở Thành, đem mặt mai nhập trong ngực Sở Thành, lặng lẽ kiểm chế xúc động rơi nước mắt, còn không ngừng dùng thân hình đã muốn quang lỏa ma sát với thân thể Sở Thành.

Tham lam hít vào hương thơm trên người Nhan Như Khuynh, mùi thơm ngát phát gian, hai tay chạy ở trên thân thể tuyết trắng, Sở Thành nói: “Cho người chịu khổ.” Sau đó ôm lấy hai má Nhan Như Khuynh, ở lúc nền đỏ sáng lúc tối hàm trụ đôi môi Nhan Như Khuynh, trần trọc nghiền áp, hàm lộng hút, liền đem kia đôi môi cánh hoa duyên đến sưng đỏ mới đưa đầu lưỡi thân nhập trong miệng Nhan Như Khuynh, đưa cái lưỡi đình hương kia, âu yếm mỗi một góc trong khoang miệng, mỗi một cái răng, nụ hôn dài muốn ngừng mà không được.

Nếu không phải Nhan Như Khuynh chịu không nổi chống tay lên ngực Sở Thành, Sở Thành ước chừng còn muốn hôn đến thiên trường địa cửu.

Sở Thành buông ra đôi môi hồng nhuận đang phát sưng kia, bên miệng gọi lên một mặt cười tà, Nhan Như Khuynh cảm giác được ở nơi riêng tư kia của hần khối thịt cực nóng, trên mặt không khỏi nhiễm một tầng đỏ ửng, Sở Thành cười xấu xa dùng khối thịt kia ma sát nơi da thịt riêng tư mềm mại của Nhan Như Khuynh, đột nhiên cảm giác được giữa ngực bụng chính mình một mảnh thấp nhiệt.

Sở Thành cúi đầu vừa thấy, nguyên lai là mới vừa cùng Nhan Như Khuynh gất gao ôm nhau, đè ép tới bộ ngực Nhan Như Khuynh, sữa tươi tràn đầy bị ép chảy ra, lưu tới trên người hần, Nhan Như Khuynh cũng phát hiện trạng huống này, nhất thời cả người đều trở nên hồng toàn bộ, trên mặt giống lửa giống nhau, thẹn thùng muốn lấy tay che ngực.

Sở Thành thật sự là nhịn không được cười, hần buông hai tay ôm Nhan Như Khuynh ra liền cúi người xuống hôn môi Nhan Như Khuynh, lần lượt xuống cổ, hôn tới trên bộ ngực trắng nõn, trong lúc đó còn trêu đùa nói: “Khuynh nhi làm như ta không thấy qua, không cần che đâu.”

Sở Thành giọng nói mang nhiệt khí phả vào tai Nhan Như Khuynh thấm vào da thịt mẫn cảm vì *** lâu chưa trải qua, hơn nữa Sở Thành thỉnh thoảng dùng môi khẽ hôn bộ ngực y, làn da cũng không chân chính hôn xuống, Nhan Như Khuynh run rẩy dùng thanh âm mang theo khóc nức nở nói: “Đừng như vậy..... Thành nhi.....”

“Dùng loại nào? Khuynh nhi muốn ta như thế nào?” Sở Thành cố ý đem nhiệt khí phun ở trên bộ ngực Nhan Như Khuynh, đang nghe đến Nhan Như Khuynh ngượng ngùng không chịu nổi mà trả lời “Nghĩ muốn...muốn Thành nhi ngâm vào”, Sở Thành rốt cục nhịn không được tận khả năng mà mở lớn miệng ngâm vào nhiều diện tích nhất, một bên hút, một bên lấy tay nhu lỏng vú bên kia đầy đặn.

Nhan Như Khuynh thân thủ ôm cái đầu trước ngực, hơi hơi từ từ nhắm hai mắt, hô hấp có chút dồn dập, cái loại cảm giác này bị chồng hút vú tiên mình khoái cảm hơn nữa mỗi một dây thần kinh rải tới toàn thân, Nhan Như Khuynh không tự giác mà đem thịt hành chính mình đã ngạnh lên ma sát ở trên hạ thân Sở Thành, chỉ chốc lát sau, y liền ở trong kích thích hạ nhỏ giọng thét chói tai bắn đi ra.

24. Chương 23

Sở Thành có chút kinh ngạc nhìn Nhan Như Khuynh bắn nhiệt dịch ở hạ thân hắn, sau đó tâm tình tốt lắm nói: “Như thế nào lại nhanh như vậy?”

Nhan Như Khuynh có chút oán hận lại có chút ngượng ngùng mà nhìn Sở Thành liếc mắt một cái, sau đó hai tay quàng ở trên cổ Sở Thành, ở bên tai Sở Thành dùng âm thanh như văn ngâm bàn nói: “Rất nhớ người, muốn Thành nhi.” (Edior: *máu mũi phun liên tục* *dùng khăn tắm quấn mũi* này Sở Thành trả lại Khuynh ca trong sáng thánh thiện cho ta đi, toàn người dạy hư người đẹp không àh...)

Ấu yếm nhìn người trần như nhộng trong ngực hướng chính mình cầu hoan, Sở Thành nhất thời cảm thấy được có một cỗ hỏa từ hạ phúc dấy lên, chảy sạch hần quả thực không thể nhẫn nại. Thân thủ lấy ra thuốc mỡ vẫn dùng ở đầu giường, Sở Thành cúi đầu hôn hôn môi Nhan Như Khuynh, thân thể liền trượt xuống dưới, đem hai chân Nhan Như Khuynh tách ra đến góc độ rất lớn, lộ ra nơi riêng tư ngượng ngùng mà mị hoặc của Nhan Như Khuynh.

Thịt hành kia đã bắn qua một lần nay bán đứng thẳng, có chút màu trắng vẫn đục dính vào mặt trên, kia thịt hành cùng song hoàn đã muốn biến thành màu phấn hồng mê người, ở dưới cái nhìn chăm chú của Sở Thành chính là lạnh run. Mà mật huyết kia lâu chưa từng bị người thăm bởi vì chủ nhân đang *** bưng bưng phần chắn mà biến thành màu đỏ tươi, chính là đang khai hợp lại mời Sở Thành đi nhắm nháp.

Sở Thành cúi xuống thân mình một ngụm hàm ở kia thịt hành, một bên duyên lỏng, một bên dùng hai tay đặt tại hệ rãnh non mềm trên đùi Nhan Như Khuynh, một bàn tay qua lại vuốt ve, một bàn tay nhẹ nhàng nhu lỏng hai cái nhuyễn túi kia. Sở Thành sau khi đem bộ phận phía trước liếm sạch sẽ, một tay cầm côn thịt hồng nhạt, một tay hơi hơi nâng lên cái móng trắng nõn của Nhan Như Khuynh, khẽ cắn lên chỗ phần nộn kia làm đầy chậu cơ rúm lại, sau đó thuận này xuống, hôn ở nụ hoa nho nhỏ.

Dùng đầu lưỡi lỏng trong chốc lát, Sở Thành liền đứng dậy lấy một đồng lớn thuốc mỡ đồ vào mị huyết đỏ bưng, đã sinh sản qua làm huyết nội càng phát ra thấp nhiệt mềm mại, nhưng chưa mất đi nguyên bản nhanh trí. Ở lúc Sở Thành đang kim trơn hạ, rất nhanh, huyết khẩu liền xóp mở ra, hần nâng thân lên đem hai chân Nhan Như Khuynh tách ra gác trên vai chính mình, đỡ lấy “huynh đệ” chính mình đã muốn ý chí chiến đấu sục sôi vừa mới xông vào hoa huyết trung mị nhân kia.

“A!” Bởi vì nam nhân đột nhiên tiến vào, Nhan Như Khuynh kêu sợ hãi một tiếng ngắn ngủi, sau đó y từ trong cơ thể hư không bị lấp đầy khoái cảm mà toàn thân hư nhuyễn, Sở Thành nắm vòng eo thon gầy của Nhan Như Khuynh, thông thả lại kịch liệt trừu sáp.

Nội vách thấp nhiệt gắt gao bao trụ côn thịt Sở Thành, Nhan Như Khuynh thậm chí có thể rõ ràng cảm giác được hình dạng của hắn, bởi vì thẹn thùng mà không tự chủ được đem mị huyết chặt lại vài phần. Sở Thành cảm giác được đột nhiên bị nội vách tường giáo nhanh, không khỏi gầm nhẹ một tiếng, “Yêu tinh! Vốn đang nhớ kỹ phải kiêng kỵ thân thể của người, tự nhiên người lại như vậy, ta đây sẽ không khách khí.”

Nói xong, Sở Thành liền ấn dục vọng chính mình mạnh mẽ mà rất nhanh đích trừu sáp, thỉnh thoảng dùng đầu đỉnh ma sát nội vách tường Nhan Như Khuynh, nơi chốn cũng không buông tha, toàn bộ hảo hảo mà “hôn môi” một lần. Đột nhiên khoái cảm đánh úp lại quá mức mãnh liệt làm cho khóe mắt Nhan Như Khuynh không tự chủ chảy ra nước mắt, nhưng mà thân thể đối hoan ái sớm thực tùy biết vị lại tự phát đích đỉnh tiến lên, chờ mong nam nhân càng thêm kịch liệt yêu thương.

• • • • •

“Từ bỏ..... Thành nhi, từ bỏ..... Ô.....”

Nhan Như Khuynh bị đỉnh đến rên rỉ một tiếng, hoan ái giằng co bốn năm canh giờ làm cho y muốn không có khí lực ở làm ra phản ứng gì, toàn thân cao thấp đều là nước miếng nam nhân kia, hoặc là chất lỏng bạch trọc, thịt hành nhu thuận ở trong tay nam nhân đứng thẳng lại không thể bắn ra cái gì, chỉ có phía sau địch mi huyết vẫn không biết thỏa mãn mà co rút lại, giảo nhanh dục vọng nam nhân cực đại nóng rực.

editor trên đường về gặp một đám hắc y nhân và đã bị đánh hội đồng vì hành vi xúi người khác bỏ chồng

“Khuyhnh nhi như thế nào có thể nói tượng phụ chính mình là cầm thú.” Sở Thành mỉm cười nói, một bàn tay cầm vũ trắng nõn khéo léo nhẹ nhàng vuốt ve, “Bởi vì ở biên quan tưởng niệm thê tử, cho nên mới khát vọng Khuyhnh nhi như vậy. Khuyhnh nhi chẳng lẽ không cao hứng sao?”

Hôn thù tai Nhan Như Khuynh một chút, Sở Thành ở bên tai y nói: “Ngủ đi, ta cùng ngươi.”

“Hoàng Thượng cát tường.”

“Hồi bẩm Hoàng Thượng, Hoàng hậu nương nương sau khi dùng đồ ăn sáng liền cùng đại hoàng tử và nhị hoàng tử đến Thanh Hoa cung xem tam hoàng tử rồi.” Lộ tổng quản đi theo phía sau Sở Thành, cung kính trả lời.

36

sủng nịch, kia từng là thanh âm chỉ thuộc về mình hần, nghĩ, Sở Thành nắm chặt nắm tay lại thả buông ra, sau đó mới đi vào nhà trong.

Thanh Hoa cung bởi vì Hoàng hậu nương nương thường thường đến mà thay rất nhiều vật càng thêm quý báu, tối rõ ràng đó là chính trong phòng khắc hoa giường lớn kia, bởi vì Hoàng hậu nương nương thích nhất cùng ba vị hoàng tử cùng nhau chơi đùa, này cũng vì phương tiện nương nương ngoạn nhạc, cũng là vì an toàn của nương nương cùng ba vị hoàng tử.

Sở Thành vào nhà liền nhìn đến đứa nhỏ thứ ba của hần —— đứa nhỏ Vân phi lưu lại, Sở Niệm Tình chính là đang ghé vào trên người Nhan Như Khuynh (kỳ thật là bị như khuynh ôm đích ==) hút một cái vú khéo léo của Nhan Như Khuynh, mà Sở An Thần cũng không yên lặng ghé vào trên người Nhan Như Khuynh, dùng tay nhỏ bé mềm mại của hần lôi kéo quần áo Nhan Như Khuynh, chỉ có Sở Ti Sâm ngoan ngoãn ghé vào trên đùi Nhan Như Khuynh ngẩn người.

Nhan Như Khuynh một bàn tay ôm Sở An Thần, yêu thương trong ánh mắt lại thân thiết, trong ngực là Sở Niệm Tình, rộng mở đơn độc y trung lộ ra bộ ngực trắng nõn, Sở Thành còn nhớ rõ xúc cảm bắt nó ở trong tay khi trơn mềm có co dãn, tuy rằng biết rõ ăn dấm chua đứa nhỏ chính mình là chuyện ngu ngốc nhất, chính là hần nhịn không được phải đổ kỵ.

“Thành nhi, người đã đến rồi.” Vừa nhắc đầu liền thấy nam nhân ngơ ngác đứng ở nơi đó, Nhan Như Khuynh nhin không được cười cười, ra tiếng kêu tên của nam nhân, xem nam nhân phục hồi tinh thần lại, trên mặt lộ ra ghen tuông tiêu sái lại đây, Nhan Như Khuynh vừa cười.

Phất tay ý bảo cung nhân đi xuống, Sở Thành đi đến bên giường, cởi hài liền ngồi trên trên giường, một phen ôm lấy Sở An Thần còn muốn phải chiếm tiện nghi chính mình mẫu hậu, sờ sờ khuôn mặt Sở Ti Sâm khen ngợi, sau đó cau mày nhìn thấy Sở Niệm Tình trong ngực Nhan Như Khuynh.

“Khuynh nhi, ta không phải nói cho người đừng hướng nơi này chạy đến.” Sở Thành ghen tuông hơn người nói, “Có nhũ mẫu, thái giám chiếu cố hần..... cũng không phải đứa nhỏ của chúng ta.”

Nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của Sở Niệm Tình, Nhan Như Khuynh nhẹ giọng nói: “Chính là hần là hài tử của người.”

Một câu liền làm cho Sở Thành cảm thanh, Nhan Như Khuynh tựa tiểu phi tiểu nhìn hần một cái, nói: “Nếu không phải người làm cho người ta đem hần ôm ra Lưu Hồng cung, ta cần gì phải cả ngày hướng nơi này chạy đến, người cũng không phải không biết, An Thần Ti Sâm Niệm Tình đều với người một dạng, không phải sữa của ta liền không uống.”

Sở Thành thần mầu phức tạp nhìn Sở Niệm Tình, lúc trước khi hần vẫn là thái tử, vì không dă thảo kinh xà, hần phải sung hạnh Vân phi bị Vân Anh Nguyên đưa vào trong cung, hần mỗi lần đều cẩn thận làm tránh cho Vân phi mang thai, lại vẫn là làm cho nàng có tiểu hài tử, mà hiện giờ Vân gia đã diệt, nhưng khi hần nhìn đến Sở Niệm Tình vẫn là hội nhớ tới lúc trước chính mình như cánh chim chưa phong nén giận, thật giống như dấu hiệu sỉ nhục.

Nhan Như Khuynh nhìn thấy biểu tình trên mặt Sở Thành, lược một chút suy tư liền hiểu được ý tưởng của hần, đối với quật cường của Sở Thành có chút bất đắc dĩ, lại càng nhiều chính là đau lòng. Y biết, đứa nhỏ này vừa mới sinh ra, Sở Thành tựu bắt đầu lo lắng Sở Niệm Tình tương lai mưu phản quên ân phụ nghĩa có thể tính có bao nhiêu lớn, bởi vì y không thể cam đoan Sở Niệm Tình lúc biết chuyện tình mẹ đẻ cùng gia tộc mẹ đẻ sau đó không dậy nổi nhị tâm. Đây là hình thức Sở Thành từ nhỏ ở trong cung lớn lên đắm chìm nghiệm ra, mỗi người đều có có thể phản bội.

Cảm giác Sở Niệm Tình dùng đầu lưỡi hần liếm đầu nhũ chính mình, Nhan Như Khuynh giơ lên một mặt cười, nhẹ giọng đối Sở Thành nói: “Từng đứa nhỏ sinh hạ đến, liền giống giấy trắng hé ra, mà nếu muốn trên tờ giấy trắng vẽ lên màu sắc gì, sau khi hần lớn lên sẽ giống như người cho hần màu sắc gì, Thành nhi, người hiểu chưa?”

Lúc này Sở Niệm Tình vừa mới buông lỏng miệng, quay đầu nhìn thấy Sở Thành, trong mắt đen tròn vo tràn đầy vô tội hòa hảo nhìn, lúc này Nhan Như Khuynh lại mở miệng nói:

“Lâm ngự y vừa mới đến thỉnh mạch.....” Nói đến lúc này, Nhan Như Khuynh ngừng lại, cái tay kia khinh đặt tại trên bụng chính mình.

Sở Thành nghi hoặc nhìn Nhan Như Khuynh, có điểm sót ruột hỏi: “Làm sao vậy? Khuynh nhi có chỗ nào không thoải mái sao?”

“Lâm thái y nói..... là hỉ mạch.” (Oh yeahhhhhhhh)

“A?!” Sở Thành lấp bắp kinh hãi, phản ứng lại sau cười lớn tiến lên đem Nhan Như Khuynh lâu nhập trong ngực, “Xem ra năng lực của ta vẫn là tốt lắm đó thôi. Lần trước ở lúc người sinh sản không thể canh giữ ở bên cạnh người, ta thực thật có lỗi, bất quá lần này cho dù thiên hạ chuyện tình phát sinh ta cũng sẽ không rời đi bên cạnh người.”

Ở trong ngực Sở Thành, Nhan Như Khuynh hôn lên trán Sở An Thần trong lòng hân, lộ ra một mặt mỉm cười: “Chính là có bầu ta còn phải mỗi ngày theo một cái cung điện đuổi tới người cung điện nhìn hải tử của ta..... Hoàng Thượng, người không có gì có thể nói sao?”

“Tốt lắm tốt lắm, bàn lại đi, lập tức liền bàn lại đi.” Sở Thành nở nụ cười một chút, nhìn như bất đắc dĩ kì thực mãn hàm chứa ngọt ngào, hân khi nào thì không có đáp ứng với yêu cầu của y đâu, là ai nói, trước yêu thượng trước hết thấu đâu. Bất quá, hân có thể ở khác phương diện đòi lại nga.

“Hoàng Thượng, Ung thân vương vào cung yết kiến.” Ngoài cửa đột nhiên truyền đến thanh âm Lộ tổng quản, Nhan Như Khuynh nghe vậy nói: “Xem ra lại là Nam Hạo quần quít lấy Vương gia muốn vào cung”. Nghĩ đến bộ dáng Nam Hạo ôm Sở Ti Sâm hô “Hảo đáng yêu hảo đáng yêu”, hơn nữa một bên khuôn mặt tuần tú của Ung thân vương gia thối thối, Nhan Như Khuynh không khỏi bật cười.

Đem Sở An Thần đặt ở trên giường, Sở Thành trước chỉnh tốt quần áo dây lưng Nhan Như Khuynh, sau đó xuống giường ngồi xổm xuống thân giúp Nhan Như Khuynh mặc hài, tái một tay một cái đem Sở An Thần cùng Sở Niệm Tình ôm lấy, Sở Thành đứng ở một bên nhìn Nhan Như Khuynh ôm lấy Sở Ti Sâm khuôn mặt an bình, trong lòng hơi hơi vừa động, những năm gần đây lãnh khốc vô tình, đem hết hết thủy thủ đoạn, may mắn là giờ khắc này không sao.

Niệm tiền sự, khiếp lưu quang, vi quân say mê làm sao phương. Nếu đem mi đại nhiệm thâm tình, trắng tròn gì thiếu.

—— Toàn bộ văn hoàn ——

26. Chương 25: Phiên Ngoại: Lần Đầu Gặp Gỡ

Đó là Sở Thành nhỏ tuổi cùng Nhan Như Khuynh lần đầu gặp nhau.

Oánh phi là tỷ tỷ của mẫu thân Nhan Như Khuynh, bởi vì chỉ có một đứa cháu gái là Nhan Như Khuynh, cho nên Oánh phi thập phần thích y, ở lúc sau khi sinh hạ Sở Huyền, nàng liền yêu cầu biểu ca Nhan Văn Nhiên đem Nhan Như Khuynh đưa vào cung chơi với nàng mấy ngày.

Nhan Như Khuynh mặc dù chán ghét lễ nghi trong cung rườm rà phức tạp, nhưng y vẫn là đi.

Một ngày, Nhan Như Khuynh ôm Sở Huyền đến ngự hoa viên đi dạo một chút, vừa mới ngồi xuống ở đình nghỉ mát, y liền thấy một tảng lớn cách đó không xa đang có cung nữ thái giám hướng bên này đi tới, Nhan Như Khuynh biết nhất định là hoàng tử công chúa nào đó đến đây, muốn đứng lên lảng tránh, cũng đã không kịp.

Sở Thành mắt nhìn thấy Nhan Như Khuynh đầu tiên, cảm giác đầu tiên về người này đó là sạch sẽ. Ánh mắt trong suốt khí chất tinh thuần, trong lòng ôm ấp trẻ con lại làm cho y tản mát ra cảm giác ôn nhu. Không có nô nhan ti tất, không có thấp thỏm lo âu, chính là làm một cái lễ liên cúi đầu đứng ở một bên, mặt mày dịu ngoan cơ hồ đều che dấu xuống dưới là sự khinh thường.

Sở Thành tuổi còn nhỏ, nhưng trí tuệ không tầm thường như trẻ nhỏ. Hân thẳng tắp nhìn Nhan Như Khuynh, nãi thanh nãi khí (nghĩa đại loại là thẳng thắn) hỏi: “Người là ai?”

Nhan Như Khuynh hành lễ cúi người trả lời: “Thảo dân Nhan Như Khuynh, diện kiến thái tử điện hạ.”

Sở Thành cảm thấy được Nhan Như Khuynh này cũng không phải chân chính không hiểu biết, lại cảm thấy được trẻ con trong lòng Nhan Như Khuynh thập phần chướng mắt, vì thế đi đến trước mặt Nhan Như Khuynh, nói: “Người ôm ta một cái, được không?” (editor: mới có ba tuổi đã bá đạo và nổi rõ máu sắc lang rồi...(_ _//_))

Mọi người xung quanh hoảng sợ, một thái giám bạo gan tiến lên nói: “Thái tử điện hạ, chỉ sợ cùng cấp bậc lễ nghĩa không hợp.....”

Sở Thành cũng không quay đầu lại, nhẹ nhàng nói một tiếng: “Câm miệng”, thái giám kia lập tức im miệng thối lui đến một bên, đây chính là thiên tử tương lai a.

Bị ánh mắt chờ mong gắt gao nhìn thẳng của Sở Thành nhìn trúng, Nhan Như Khuynh do dự đang muốn cự tuyệt, lại nghe Sở Thành vui mừng nở nụ cười một tiếng, nói: “Người không nói lời nào, chính là ngầm đồng ý rồi.”

Cung nữ bên cạnh lập tức thúc thời mà đem Sở Huyền ôm đi, Sở Thành hướng Nhan Như Khuynh hai tay mở ra, đâm lao phải theo lao nên Nhan Như Khuynh đành phải kiên trì đem Sở Thành ôm lên, cứng nhắc lấy tay khẽ vuốt tóc Sở Thành. Tiểu hài tử ba tuổi cũng không có nhiều trọng lượng, Nhan Như Khuynh lại cảm thấy được trên tay giống như rơi xuống trọng trách ngàn cân, cả người đều không được tự nhiên.

Sở Thành vui đùa vào hõm vai Nhan Như Khuynh, gần như tham lam mà hút hơi thở ngọt lành tinh thuần kia, không có son phấn hương khí nồng đậm, mang theo xa cách lại vẫn như cũ có thể cảm giác được ấm áp, Sở Thành bỗng nhiên ghen tị với tất cả những người đụng vào Nhan Như Khuynh.

Một cái đứa nhỏ ghen tị là đáng sợ, một đứa nhỏ sắp sửa trở thành thiên tử ghen tị lại đáng sợ hơn, hẳn muốn đem Nhan Như Khuynh giấu đi, chỉ có tự mình có thể xem, có thể bính.

Rất nhanh, Nhan Như Khuynh liền đem Sở Thành thả xuống dưới, Sở Thành cũng không giận, dẫn theo nụ cười tính kế, bước nhanh hướng tẩm cung mẫu hậu chính mình đi đến.

Nhìn thân ảnh Sở Thành rời đi, Nhan Như Khuynh một bên vuốt ve cánh tay đang nổi da gà, một bên thì thầm: “Ấm hôn tan đi.....”

Ngày kế, Nhan Như Khuynh mới vừa dùng xong bữa ăn sáng, Hoàng hậu nương nương liền phái người đem y thỉnh đi.

Sở Thành có chính là huyết thống cao quý, mẹ đẻ hẳn là công chúa nước láng giềng Tề quốc, chỉ đáng tiếc Tề hậu sinh hạ Sở Thành không bao lâu liền đi về cõi tiên. Vì làm cho Sở Thành có một mẫu thân, Tĩnh Long để lập hộ quốc Đại tướng quân chi nữ vi hậu. Trang hậu tính thiện, chỉ là nàng tuy rằng yêu thương Sở Thành lại thân mật không đủ.

Trong cung Quang Vinh Trữ, Nhan Như Khuynh ngồi không yên nghe Trang hậu nói xong lời khách sáo, một lát sau nàng rốt cục nói đến trọng điểm, Nhan Như Khuynh lại như bị sét đánh ngang tai (Như khuynh người cũng bị lôi = =.....).

“Cái gì! Muốn ta làm nhũ mẫu của thái tử?!” Nhan Như Khuynh không dám tin mà kêu lên.

“Làm cần!” Một nhũ mẫu lập tức đứng ra quát. Sở Thành tránh ở phòng ngoài ý nghĩ nảy lên trong chốc lát muốn đem này nhũ mẫu đi.

Nhan Như Khuynh cơ hồ có điểm không biết làm sao, y nói: “Ta còn không có thành thân, ta còn không có đứa nhỏ.....” Mà tối trọng yếu là, y là nam nhân!

Trang hậu cười đến ôn nhu lại hòa ái, “Ngự y hoàng thành cũng không phải là ăn không ngồi rồi đâu.” (Editor: tuy không phải mẹ ruột nhưng mà ta nghĩ Sở Thành cũng có chút gì đó ảnh hưởng đen tối từ Trang hậu này...cơ mà ta thích nàng nha...thật kute)

Nhan Như Khuynh càng thêm không thể nhận, nói: “Hoàng hậu nương nương, ngài là hoàng hậu, trong tay đều quyền lực ngấp trời, chính là, chính là ngài như thế nào nhân tâm liền hủy tương lai của một nữ nhân trong trắng, như vậy, như vậy.....” Nhan Như Khuynh cúi đầu nói không được, người bên ngoài chỉ thấy y thẹn thùng, lại không biết trong lòng y nôn rất lợi hại. Mặc dù từ nhỏ mặc nữ trang nhân danh nữ tử, nhưng Nhan Như Khuynh căn bản không có bị dưỡng trở thành một thiếu nữ, bởi vì nữ nhi không cần tiếp

nổi gia nghiệp nhập vào con đường làm quan, thân là nam nhi lại nữ trang lại tạo thành tính cách y vô cùng cao ngạo cùng đối thế tục rất khinh thường. Muốn y làm nhũ mẫu một tiểu hài tử, thật sự là y không thể dễ dàng tha thứ được.

“Ha hả, nếu là hoàng gia chỉ hôn, có ai không trở thành vinh quang đâu. Người là con của muội muội Oánh phi, sau này tấn nhưng làm người này trở thành nhà mẹ đẻ của người.”

“Điều này sao có thể!” Nhan Như Khuynh trợn mắt nhìn.

“Như thế nào không thể đâu? Hay là, người muốn kháng chỉ? Ha hả, người tự cũng biết bản cung trong tay có quyền lực ngập trời, này trước sau lợi hại, người cần phải hiểu rõ a.”

“Chính là, chính là thái tử điện hạ đã không ở tuổi cần sữa a.” Nhan Như Khuynh nghi hoặc lại bắt màn hỏi.

“Uống sữa nhũ mẫu bất quá là do thái tử ham thích, huống chi thái tử tuổi còn nhỏ, bản cung không nghĩ có lý do gì có thể ngăn cản một ham thích nho nhỏ của thái tử điện hạ.” Chậm rãi nói xong, Trang hậu nâng chung trà lên nhấp một chút nước.

Nhìn thấy Trang hậu mỉm cười từng bước tới gần, Nhan Như Khuynh bất chấp lau đi mồ hôi lạnh trên trán, cắn răng nói: “Thỉnh cầu Hoàng hậu nương nương suy nghĩ một chút, ta tuyệt đối có lý do không làm được như vậy!”

“Hảo.” Trang hậu sáng khoái đáp ứng rồi, nàng chính là thực tò mò lý do kia a.

Ngẩng đầu nhìn thẳng Trang hậu, Nhan Như Khuynh bất chấp, cất cao giọng nói: “Ta là nam tử. Có đạo sĩ nói ta phải được dưỡng như thiếu nữ mới có thể lớn lên, cha nương ta liền làm theo.”

Nghe vậy, Trang hậu kinh ngạc cực kỳ, nhất thời không biết nên làm cái gì, nàng nhìn nhìn Sở Thành ở bên ngoài, Sở Thành hướng nàng làm khẩu hình miệng khi phát âm: được.

Thấy Trang hậu nói không nên lời, đáng vẻ Nhan Như Khuynh bệ vệ lập tức kiêu ngạo lên, gần như khiêu khích nói: “Thế nào, muốn nghiệm chứng thân thể ta không?”

Trang hậu cười cười, quả nhiên là đứa nhỏ được sủng mà lớn lên, đến cơ hội sẽ đem oán khí lúc trước toàn bộ phát tiết đi ra, mặc dù hơi lỗ mãng, lại cũng là người thẳng thắn đáng yêu.

“Kia thật không cần. Hơn nữa, bản cung đối các ngự y tràn ngập tin tưởng.”

Thấy như vậy cũng không lung lay được đến Trang hậu, Nhan Như Khuynh chỉ cảm thấy thiên hôn địa ám nhật nguyệt vô quang – nhật nguyệt thôi chiếu, một bên là tự tôn cùng hạnh phúc chính mình, một bên là an toàn thân nhân, y đến tột cùng nên lựa chọn như thế nào.

Biết Nhan Như Khuynh đã muốn dao động, Trang hậu lại mỉm cười bỏ xuống một câu, “Chỉ cần ba năm, người chỉ cần ở trong cung làm bạn thái tử ba năm, ba năm sau, đi hay ở lại là do người lựa chọn.” Sở Thành nói hần chỉ cần ba năm là có thể làm cho Nhan Như Khuynh cam tình nguyện ở lại bên người hần..

Nhan Như Khuynh bất đắc dĩ vừa buồn vừa lạnh giọng nói: “Ta đáp ứng người. Hy vọng Hoàng hậu nương nương cũng có thể tuân thủ lời hứa, không xuống tay thân nhân của ta.”

“Đó là tất nhiên.” Trang hậu cười nói.

Nhan Như Khuynh bị người ta làm cho thất hồn lạc phách đưa đến thái tử cung, Trang hậu có chút bất đắc dĩ đối với Sở Thành đang đi vào trong phòng nói: “Người thật sự phải làm như vậy sao? Hần chính là thân nam nhi.”

Sở Thành ngọt ngào cười, nói: “Kia không phải rất tốt sao, rằng nanh lợi trảo của hần không phải càng dễ dàng bị nhổ nga. Ngài yên tâm, ta sẽ đối hần tốt nhất.”

Trang hậu không khỏi nhe hà lác đầu, nói một câu: “Hy vọng như thế” liền đứng dậy ly khai.

Nhan Như Khuynh rốt cục không bỏ xuống được cái đứa nhỏ kia, chỉ tại ba năm sau cùng thân nhân sum họp liền vội vàng xoay người hồi cung, từ nay về sau khăng khăng một mực ở lại bên người Sở Thành.

—— Phiên ngoại hoàn ——

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/say-nu-cuoi-tuy-hoan-nhan>